

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og lov om dansk indfødsret (Indførelse af krav om og betaling af gebyr for ansøgning om opholdstilladelse som udstationeret efter EU-reglerne om fri udveksling af tjenesteydelse, nedlæggelse af Det Nationale Integrationsråd og forlængelse af erklæringsadgangen for tidligere danske statsborgere, m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1183 af 25. september 2025, som senest ændret ved § 16 i lov nr. 1750 af 29. december 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 2*, indsættes som *3. pkt.*:

»1. og 2. pkt. gælder ikke for udlændinge omfattet af § 6, *stk. 2*.«

2. I § 2, *stk. 4, 2. pkt.*, ændres »registreringsbeviser og opholdskort« til: »registreringsbeviser, opholdskort og opholdstilladelser«.

3. I § 4 a, *stk. 2*, indsættes efter »opholdstilladelse efter«: »§ 6, *stk. 2*,«.

4. I § 6 indsættes som *stk. 2-5*:

»*Stk. 2.* Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udstationeres midlertidigt her i landet med henblik på at levere en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i EU, EØS eller Schweiz, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Stk. 3. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning efter *stk. 2* betale et gebyr på 2.800 kr. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter *stk. 2* betale et gebyr på 1.700 kr. Beløbene reguleres fra og med 2027 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse efter *stk. 2* kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 2 b-3 a, § 4 b, eller i medfør af EU-reglerne jf. *stk. 2*.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2 afvises, når udstationeringen har en varighed af 90 dage eller derunder.«.

5. I § 9 h, stk. 4, 1. pkt., ændres »svarer til« til: »modsvare«.

6. I § 9 h, stk. 6, indsættes som 2. pkt.:

»Hvis en ansøgning, der er omfattet af § 6, stk. 2, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 6, stk. 4 og 5 og § 47 b, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 1.040 kr.«

7. I § 9 h, stk. 7, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Tilsvarende gælder for en ansøgning efter § 6, stk. 2, hvis betingelsen i § 6, stk. 3, ikke er opfyldt, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 270 kr., det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, jf. § 6, stk. 3, eller den udestående gebyrindbetaling skyldes, at gebyret er reguleret i perioden mellem indbetalingen og ansøgningens indgivelse.«

8. I § 9 h indsættes efter stk. 10 som nyt stykke:

»*Stk. 11.* For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse efter § 6, stk. 2, skal udlændingen senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 1.040 kr. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter § 6, stk. 2, skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 1.040 kr. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 1.040 kr.«
Stk. 11-15 bliver herefter stk. 12-16.

9. I § 9 h, stk. 11, der bliver stk. 12, ændres i 1. pkt. »stk. 5, 1. pkt., stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, 1. pkt.« til: »stk. 5, 1. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 10, 1. pkt. og stk. 11, 1. pkt.«, i 2. pkt. ændres »stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 2. pkt., og stk. 10, 2. pkt.« til: »stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 2. pkt., stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt.«, og i 3. pkt. ændres »stk. 5, 3. pkt., stk. 8, 3. pkt., og stk. 10, 3. pkt.« til: »stk. 5, 3. pkt., stk. 8, 3. pkt., stk. 10, 3. pkt., og stk. 11, 3. pkt.«

10. I § 9 h, stk. 12, der bliver stk. 13, ændres i 1. pkt. »stk. 5, 1. pkt., stk. 8, 1. pkt., eller stk. 10, 1. pkt.« til: »stk. 5, 1. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 10, 1. pkt., eller stk. 11, 1. pkt.«, i 2. pkt. ændres »stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 2. pkt., eller stk. 10, 2. pkt.« til: »stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 2. pkt., stk. 10, 2. pkt., eller stk. 11, 2.

UDKAST

pkt.«, og i 3. pkt. ændres »stk. 5, 3. pkt., stk. 8, 3. pkt., eller stk. 10, 3. pkt.« til: »stk. 5, 3. pkt., stk. 8, 3. pkt., stk. 10, 3. pkt., eller stk. 11, 3. pkt.«

11. I § 9 h, stk. 13, 1. pkt., der bliver til stk. 14, 1. pkt., ændres »stk. 5 og 6« til: »stk. 5 og stk. 6, 1. pkt.«, og efter 3. pkt. indsættes som nyt punktum: »De beløb, der er angivet i stk. 6, 2. pkt., stk. 7, 2. pkt., og stk. 11, reguleres fra og med 2027 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

12. I § 9 h, stk. 14, der bliver til stk. 15, ændres »stk. 1, 3, 5, 8, 9 eller 10« til: »stk. 1, 3, 5 eller 8-11, eller § 6, stk. 3«.

13. I § 9 h, stk. 15, der bliver til stk. 16, ændres »stk. 8-10« til: »stk. 8-11, og § 6, stk. 3«, og »stk. 6 og 11« ændres til: »stk. 6 og 12«.

14. I § 10, stk. 1 og 2, indsættes efter »opholdstilladelse efter«: »§ 6, stk. 2,«.

15. I § 10, stk. 4, ændres »§ 8, stk. 3, eller« til: »§ 6, stk. 2, § 8, stk. 3,«.

16. I § 10, stk. 5, ændres »§ 6« til: »§ 6, stk. 1,« og efter »opholdstilladelse efter« indsættes: »§ 6, stk. 2,«.

17. I § 10, stk. 6, indsættes efter »opholdstilladelse efter«: »§ 6, stk. 2,«.

18. I § 11, stk. 1, indsættes efter »Opholdstilladelse efter«: »§ 6, stk. 2,«.

19. I § 28, stk. 1 og 3, ændres »§ 6« til: »§ 6, stk. 1«.

20. I § 32, stk. 2, ændres »EU-reglerne,« til: »EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2,«.

21. I § 32, stk. 7, 1. pkt., ændres »EU-reglerne,« til: »EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2,«.

22. I § 32, stk. 8, nr. 1, indsættes efter »opholdstilladelse efter«: »§ 6, stk. 2,«.

23. I § 32, stk. 8, nr. 2, ændres »§ 6« til: »§ 6, stk. 1«.

24. I § 33, stk. 2, 1. pkt., ændres »de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4,« til: »§ 2, stk. 1 og 2,«.

25. I § 33 a, stk. 1, ændres »§ 9, stk. 25,« til: »§ 6, stk. 4, § 9, stk. 25,«.

26. I § 33 a, stk. 3, nr. 3, indsættes efter »opholdstilladelse efter«: »§ 6, stk. 2,«.

27. I § 33 a, stk. 3, nr. 4, indsættes efter »afgørelse efter«: »§ 6, stk. 2,«.

28. I § 33, b, stk. 1, nr. 1, ændres »EU-reglerne,« til: »§ 2, stk. 1 og 2 (EU-reglerne),«.

29. I § 33 b, stk. 1, nr. 4 ændres »§ 9, stk. 25,« til: »§ 6, stk. 4, § 9, stk. 25,«.

30. I § 37, stk. 8, 1. og 2. pkt., ændres »EU-reglerne« til: »EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2«.

31. To steder i § 40, stk. 2, 1. pkt., ændres »§§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q« til: »§ 6, stk. 2, §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q«.

32. I § 40, stk. 7, ændres »§ 6« til: »§ 6, stk. 1«.

33. I § 40 e ændres »registreringsbevis eller opholdskort« til: »registreringsbevis, opholdskort eller opholdstilladelse«.

34. I § 40 f, stk. 1, indsættes efter »opholdstilladelse efter«: »§ 6, stk. 2,«, og efter »meddelt efter« indsættes: »§ 6, stk. 2,«.

35. I § 40 h, stk. 1, 1. pkt., ændres »EU-reglerne,« til: »EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2,«.

36. I § 42 a, stk. 3, nr. 1, 1. pkt., ændres »et registreringsbevis eller et opholdskort« til: »et registreringsbevis, et opholdskort eller en opholdstilladelse«.

37. I § 44, stk. 4, indsættes efter 1. pkt., som nyt punktum:
»Der opkræves i samme situationer et gebyr på 1.375 kr. for genudstedelse af et opholdskort, der er udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter § 6, stk. 2.«

38. I § 44, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »stk. 3 og 4,«: »1. pkt.,« og efter 1. pkt. indsættes som nyt punktum:

»Det beløb, der er angivet i stk. 4, 2. pkt., reguleres fra og med 2027 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

39. I § 44 a, stk. 1, nr. 1, ændres »§ 6« til: »§ 6, stk. 1« og efter »opholdstilladelse efter« indsættes: »§ 6, stk. 2,«.

40. I § 44 a, stk. 4, 1. pkt., ændres »et registreringsbevis eller opholdskort« til: »et registreringsbevis, et opholdskort eller en opholdstilladelse«.

41. I § 44 a, stk. 10, 1. pkt., ændres »§ 6« til: »§ 6, stk. 1«.

42. I § 46, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »Afgørelser efter«: »§ 6, stk. 2-4,«, og efter »meddelt efter« indsættes: »§ 6, stk. 2,«.

43. I § 46, stk. 2, 2. pkt., ændres »omfattet af EU-reglerne« til: »omfattet af EU-reglerne, jf. § 6, stk. 1,«, og »§ 6,« ændres til: »§ 6, stk. 1,«.

44. I § 46, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »opholdstilladelse efter«: »§ 6, stk. 2,«.

45. I § 46, stk. 5, ændres »§ 9 h, stk. 12« til: »§ 9 h, stk. 13«.

46. I § 46 a, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., indsættes efter »meddelt efter«: »§ 6, stk. 2,«, og i nr. 2 ændres »§ 6« til: »§ 6, stk. 1,«.

47. I § 46 a, stk. 6, nr. 1, 1. pkt., ændres »§ 9 h, stk. 7, 1. pkt.« til: »§ 9 h, stk. 7, 1. og 2. pkt.,«, »§ 9 h, stk. 12, 1. pkt.« ændres til: »§ 9 h, stk. 13, 1. pkt.,«, efter »jf. stk. 1,« indsættes: »og § 6, stk. 2,«, og »§ 9 h, stk. 14« ændres til: »§ 9 h, stk. 15«.

48. I § 46 a, stk. 6, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

»3) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 6, stk. 2, på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation eller udlændingens ret til ophold og arbejde i det land, hvori tjenesteyderen er etableret.«
Nr. 3-10 bliver herefter nr. 4-11.

UDKAST

49. I § 47 b, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »opholdstilladelse efter«: »§ 6, stk. 2,« og i 3. pkt. indsættes efter »meddelt efter«: »§ 6, stk. 2,«.

50. I § 47 b, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »opholdstilladelse efter«: »§ 6, stk. 2,« og i 3. pkt. indsættes efter »meddelt efter«: »§ 6, stk. 2,«.

51. I § 52, stk. 1, nr. 1, litra b, nr. 2, og nr. 3, litra b, ændres »§ 2« til: »§ 2, stk. 1 og 2«.

§ 2

I lov nr. 612 af 8. juni 2016 om ændring af udlændingeloven (Ophævelse af greencardordningen) foretages følgende ændring:

1. § 2, stk. 5, ophæves.

Stk. 6 bliver herefter stk. 5.

§ 3

I integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1146 af 22. juni 2020, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 2623 af 28. december 2021 og senest ved § 2 i lov nr. 756 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:

1. *Overskriften* til kapitel 8 affattes således:

»Kapitel 8
Kommunale integrationsråd«.

2. §§ 43 og 44 ophæves.

3. § 58, stk. 5, ophæves.

§ 4

I lov om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1656 af 23. december 2022, som ændret ved lov nr. 487 af 13. maj 2023, § 13 i lov nr. 1687 af 30. december 2024 og lov nr. 410 af 29. april 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 5 A, stk. 1, ændres »1. juli 2026« til: »1. juli 2031«.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2026, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 3 træder i kraft den 1. juni 2026.

Stk. 3. Den foreslåede § 1, nr. 4, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. juli 2026 har påbegyndt en arbejdsperiode som udstationeret i Danmark. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 6

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men lovens §§ 1, 2 og 4 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Bestemmelserne kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

*Bemærkninger til lovforslaget**Almindelige bemærkninger*

Indholdsfortegnelse

1. Indledning.....	10
2. Lovforslagets hovedpunkter	11
2.1. Forslag om indførelse af krav om og betaling af gebyr for ansøgning om opholdstilladelse som udstationeret tredjelandstatsborger i henhold til artikel 56 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsområde	11
2.1.1. Gældende ret	11
2.1.1.1. EU-Domstolens praksis om udstationering af tredjelandstatsborgere efter EU-reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og kravet om opholdstilladelse	15
2.1.1.2. Betaling af gebyrer til Styrelsen for International Rekruttering og Integration	17
2.1.1.3 EU-Domstolens praksis om udstationering af tredjelandstatsborgere efter EU-reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og kravet om gebyr	22
2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	23
2.2. Forslag om nedlæggelse af Det Nationale Integrationsråd	33
2.2.1. Gældende ret	33
2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	34
2.3. Forslag om forlængelse af erklæringsadgangen for tidligere danske statsborgere.....	35
2.3.1. Gældende ret	35
2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	39
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige	40
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v. ...	40
5. Administrative konsekvenser for borgerne	40

UDKAST

6. Klimamæssige konsekvenser	41
7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser	41
8. Forholdet til EU-retten	41
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.	42
10. Sammenfattende skema.....	43

1. Indledning

I dag skal tredjelandstatsborgere, der efter EU-reglerne har ret til tidsbegrænset ophold som udstationerede, med henblik på myndighedernes konstatering af denne ret ansøge om et EU-opholdskort senest 3 måneder efter indrejsen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder. Der skal ikke betales gebyr herfor.

I EU-Domstolens dom af 20. juni 2024 i den nederlandske sag C-540/22, SN m.fl., fastslog Domstolen bl.a., at medlemsstaterne kan stille krav om opholdstilladelse, når opholdet som udstationeret overstiger 3 måneder, samt opkræve gebyr for udstedelse af opholdstilladelsen.

Det er regeringens opfattelse, at tredjelandstatsborgere, der ønsker at arbejde i Danmark, i videst muligt omfang skal indhente tilladelse hertil, og at sådanne sager bør pålægges gebyr. På baggrund af dommen i sag C-540/22, SN m.fl. foreslås det derfor med lovforslaget at indføre krav om, at en tredjelandstatsborger, der udstationeres midlertidigt her i landet med henblik på at levere en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i EU, EØS eller Schweiz, skal søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage. Det foreslås endvidere, at tredjelandstatsborgeren skal betale gebyr for at indgive ansøgning om og forlængelse af en sådan opholdstilladelse.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations omkostninger til sagsbehandlingen af ansøgninger om dispensation for bortfald fra greencardhavere på lige fod med omkostningerne til sagsbehandlingen af ansøgninger om dispensation for bortfald fra alle andre udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse skal indgå i gebyrsatsen, der betales for at søge opholds- og arbejdstilladelse efter erhvervsordningerne mv.

Herudover foreslås en mindre sproglig justering af udlændingeloven med henblik på at uddybe lovbemærkningerne, så der skabes større gennemsigtighed i forhold til, hvilke omkostninger Styrelsen for International Rekruttering og Integration indregner i gebyrsatserne.

Der henvises til pkt. 2.1.

Med lovforslaget foreslås det endvidere at nedlægge Det Nationale Integrationsråd med virkning fra den 1. juni 2026, hvor det nuværende råds funktionsperiode udløber.

Der henvises til pkt. 2.2.

Det foreslås endelig, at erklæringsadgangen for tidligere danske statsborgere forlænges med 5 år til udløb den 1. juli 2031.

Der henvises til pkt. 2.3.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Forslag om indførelse af krav om og betaling af gebyr for ansøgning om opholdstilladelse som udstationeret tredjelandstatsborger i henhold til artikel 56 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsområde

2.1.1. Gældende ret

Artikel 56 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsområde (TEUF) indeholder et forbud mod restriktioner, der hindrer fri udveksling af tjenesteydelser inden for Unionen, for så vidt angår statsborgere i medlemsstaterne, der er bosat i en anden medlemsstat end modtageren af den pågældende ydelse.

En tjenesteyder i henhold til EU-reglerne er en fysisk eller juridisk person, der er statsborger i eller etableret i et EU/EØS-land eller Schweiz, og som udbyder en tjenesteydelse i et andet EU/EØS-land eller Schweiz.

Tjenesteyderens ret til i den forbindelse at udstationere sine ansatte midlertidigt i en anden medlemsstat er en følge af retten til fri udveksling af tjenesteydelser inden for Unionens område.

Det fremgår af TEUF artikel 57, at som tjenesteydelser i traktaternes forstand betragtes de ydelser, der normalt udføres mod betaling, i det omfang de ikke omfattes af bestemmelserne vedrørende den frie bevægelighed for varer, kapital og personer.

Det fremgår endvidere, at tjenesteydelserne især omfatter a) virksomhed af industriel karakter, b) virksomhed af handelsmæssig karakter, c) virksomhed af håndværksmæssig karakter, og d) de liberale erhvervs virksomhed.

Endelig fremgår det, at med forbehold for bestemmelserne i kapitlet om etableringsretten kan tjenesteyderen midlertidigt udøve sin virksomhed i den medlemsstat, hvor ydelsen præsteres, på samme vilkår, som den pågældende stat fastsætter for sine egne statsborgere.

I Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser mv. (udstationeringsdirektivet) er fastsat en række regler om udstationeredes arbejdsvilkår i værtsmedlemsstaten. Det følger af udstationeringsdirektivets artikel 2, stk. 1, at med henblik på anvendelsen af dette direktiv forstås ved en udstationeret arbejdstager enhver arbejdstager, der i en bestemt periode udfører arbejde på en anden medlemsstats område end den, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde.

Det fremgår af 20. betragtning til udstationeringsdirektivet, at direktivet ikke berører nationale love, der vedrører indrejse, bopæl og adgang til beskæftigelse for arbejdstagere fra tredjelande. Udstationeringsdirektivet indeholder således ikke en harmonisering af EU-retten i forhold til tredjelandsstatsborgere, der udstationeres efter TEUF artikel 56.

Da området for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold i en medlemsstat som led i udstationering fra en tjenesteydelsesvirksomhed etableret i en anden medlemsstat heller ikke i øvrigt har været genstand for harmonisering på EU-niveau, skal national lovgivning på dette område derfor bedømmes på grundlag af TEUF artikel 56.

Det følger af EU-Domstolens faste retspraksis, at tjenesteyderen har ret til midlertidigt at udstationere sine ansatte, uanset disses nationalitet, i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen skal leveres. Derfor har unionsborgere såvel som tredjelandsstatsborgere ret til ophold i en værtsmedlemsstat i forbindelse med levering af en tjenesteydelse som følge af TEUF artikel 56.

Restriktioner i forhold til retten til fri udveksling af tjenesteydelser, jf. TEUF artikel 56, er i henhold til EU-Domstolens faste retspraksis forbudt, medmindre de er begrundet i et tvingende alment hensyn og er proportionale, hvilket indebærer, at de for det første skal være egnede til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte formål og for det andet, at de ikke må gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

Efter gældende dansk ret er udstationerede tredjelandsstatsborgere ikke forpligtet til at opnå en opholdstilladelse. Derimod skal de ved ophold i mere end 3 måneder ansøge om udstedelse af et opholdskort på samme måde som unionsborgere, der ved ophold i mere end tre måneder skal ansøge om udstedelse af et registreringsbevis.

Det fremgår af udlændingelovens § 6, at der efter ansøgning udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

Der opkræves ikke gebyr for udstedelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed. Baggrunden herfor er, at EU-reglerne stiller krav om ligebehandling med egne statsborgere, og da der ikke i Danmark stilles krav om f.eks. nationalt id-kort og opkræves betaling herfor, kan der heller ikke stilles krav om betaling for udstedelse af opholdsdokumenter til udlændinge, der udøver retten til fri bevægelighed her i landet.

Det fremgår af § 8, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen), at en tredjelandstatsborger, der er udstationeret her i landet med henblik på at levere en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i EU, EØS eller Schweiz, har ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 2.

Hvis EU-tjenesteyderen leverer tjenesteydelsen selv uden brug af udstationerede medarbejdere, fremgår det af § 8, stk. 1, i EU-opholdsbekendtgørelsen, at den pågældende har ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 2, og der kan til sådanne udlændinge udstedes registreringsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 23.

Af EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 1, fremgår, at tredjelandstatsborgere, der som udstationerede har ret til tidsbegrænset ophold efter bekendtgørelsens § 8, stk. 2, med henblik på myndighedernes konstatering af denne ret skal ansøge om et opholdskort senest 3 måneder efter indrejsen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder.

For udstationeringsperioder på under 3 måneder stilles der ikke krav om opholdskort.

Det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 2, at opholdskort efter § 25, stk. 1, udstedes for varigheden af den pågældendes påtænkte ophold.

Det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3, at udstedelse af opholdskort til en udstationeret tredjelandssstatsborger forudsætter, at tredjelandssstatsborgeren til dokumentation for sin opholdsret som udstationeret foreviser 1) gyldigt pas, 2) dokumentation for at have fast beskæftigelse hos en tjenesteyder, der er etableret i EU, EØS eller Schweiz, 3) dokumentation for sit arbejde her i landet, 4) dokumentation for sin ret til ophold og arbejde i det land, hvori tjenesteyderen er etableret og 5) dokumentation for sin mulighed for at vende tilbage til hjemlandet eller til det land, hvori tjenesteyderen er etableret, efter levering af tjenesteydelsen.

Det fremgår af udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2, at udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens §§ 2 og 6, er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 59, stk. 2, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder den udlænding, som opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået i gentagelsestilfælde. Der nedlægges som udgangspunkt påstand om bøde på 1.500 kr. stigende med 500 kr. for hver måned ud over den første. Dette er forudsat i forarbejderne til lov nr. 271 af 25. marts 2015, jf. Folketingstidende 2014-15 (1. samling), A, L 95 som fremsat side 10, og følger også af pkt. 5.1 i cirkulære nr. 9906 af 8. december 2020 (Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet: Udlændingelovens § 59, § 59 a og § 59 b).

Den angivne bødetakst er alene vejledende og er ikke til hinder for, at domstolene i konkrete tilfælde fraviger disse i skærpende eller formildende retning, jf. herved de almindelige principper for straffens udmåling i straffelovens kapitel 10. For så vidt angår gentagelsestilfælde finder de almindelige regler om gentagelsesvirkning i straffelovens kapitel 10 anvendelse.

Det fremgår af udlændingelovens § 25 b, at en udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Det fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 1, at der fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, hvis udlændingen er udvist.

Det fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 3, at der i særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, kan undlades fastsat et indrejseforbud, hvis udlændingen udvises efter bl.a. § 25 b.

Det fremgår af udlændingelovens § 59, stk. 3, at med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

2.1.1.1. EU-Domstolens praksis om udstationering af tredjelandstatsborgere efter EU-reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og kravet om opholdstilladelse

Det følger af EU-Domstolens retspraksis, at formålet med udstationering af tredjelandstatsborgere ikke må være at få adgang til arbejdsmarkedet i værtsmedlemsstaten, idet arbejdstagerne skal vende tilbage til deres hjem- eller bopælsland efter udførelsen af arbejdet, jf. EU-Domstolens dom af 9. august 1994 i sag C-43/93 Vander Elst, præmis 21, med henvisning til dom af 27. marts 1990 i sag C-113/89, Rush Portuguesa, præmis 17. Medlemsstaterne kan føre kontrol med tjenesteyderens formål med udstationeringen, men kontrollen må ikke gå udover, hvad der er nødvendigt.

EU-Domstolen har gentagne gange udtalt, at medlemsstaterne ikke i deres nationale lovgivning kan stille krav om, at udstationerede tredjelandstatsborgere skal indhente en arbejdstilladelse i værtsmedlemsstaten for at kunne udføre den opgave, som er forbundet med levering af en tjenesteydelse, da dette ville udgøre en uforholdsmæssig hindring for den fri udveksling af tjenesteydelser, jf. herved TEUF artikel 56 og 57. Der henvises til EU-Domstolens dom af 9. august 1994 i sag C-43/93, Vander Elst, præmis 26, samt dom af 21. oktober 2004 i sag C-445/03, Kommissionen mod Luxembourg (herefter Kommissionen mod Luxembourg (C-445/03)), dom af 21. september 2006 i sag C-168/04, Kommissionen mod Østrig, dom af 11. september 2014 i sag C-91/13, Essent og dom af 14. november 2018 i sag C-18/17, Danieli.

Det følger samtidig af EU-Domstolens praksis, at værtsmedlemsstaterne kan stille krav om, at tjenesteyderen på forhånd giver de lokale myndigheder meddelelse om tilstedeværelsen af en eller flere udstationerede arbejdstagere, den påtænkte periode for denne tilstedeværelse og den eller de tjenesteydelser, der begrundes udstationeringen, og at tjenesteyderen giver de lokale myndigheder oplysninger, der attesterer, at de udstationerede tredjelandstatsborgere opfylder de gældende retsforskrifter i det land, hvor tjenesteyderen er etableret, navnlig med hensyn til bopæl, arbejdstilladelse og

social dækning i den medlemsstat, hvor denne virksomhed har ansat dem, jf. Kommissionen mod Luxembourg (C-445/03), præmis 31 og 46.

I EU-Domstolens dom af 20. juni 2024 i sag C-540/22, SN m.fl. (herefter, SN m.fl. (C-540/22)) tog EU-Domstolen stilling til, om betingelserne for udstationering af tredjelandsstatsborgere i den nederlandske lovgivning var i strid med TEUF artikel 56. I dommen fastslog Domstolen bl.a., at medlemsstaterne, foruden kravet om forhåndsansmeldelse af kommende udstationeringer med oplysning om de udstationeredes opholdsgrundlag i etableringsmedlemsstaten, tillige kan stille krav om opholdstilladelse, når opholdet overstiger 3 måneder, samt opkræve gebyr for udstedelse af opholdstilladelsen.

I dommen udtalte EU-Domstolen, at en tredjelandsstatsborger, der i forbindelse med levering af en tjenesteydelse omfattet af TEUF artikel 56 er udstationeret i en medlemsstat af en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, ikke automatisk skal indrømmes en »afledt opholdsret«, hverken i den medlemsstat, hvor den pågældende er ansat, eller i den medlemsstat, hvortil den pågældende er udstationeret, jf. dommens præmis 55. Domstolen understreger herved, at den midlertidig opholdsret for udstationerede arbejdstagere, som tjenesteydere etableret i EU/EØS og Schweiz kan påberåbe sig for sine ansatte i forbindelse med leveringen af en tjenesteydelse i henhold til TEUF artikel 56, ikke er sammenlignelig med den afledte opholdsret, som er baseret på TEUF artikel 21, stk. 1, , jf. herved dommens præmis 53.

I forhold til, at kravet om opholdstilladelse ifølge EU-Domstolen kan stilles for ophold, der overstiger 3 måneder, udtalte Domstolen endvidere, at det følger af Schengenkonventionens artikel 21, stk. 1, at udlændinge med en gyldig opholdstilladelse i en af medlemsstaterne (og et gyldigt rejsedokument) efter omstændighederne kan færdes frit på de øvrige medlemsstaters område i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, men at ophold på mere end 90 dage derimod fortsat henhører under medlemsstaternes enekompetence, jf. dommens præmis 65.

I forhold til, om et krav om national opholdstilladelse til udstationerede tredjelandsstatsborgere ved ophold ud over 90 dage udgør en restriktion, udtalte Domstolen, at kravet – idet de pågældende allerede har opnået en opholdstilladelse i den første medlemsstat – bevirker, at udveksling af tjenesteydelser mellem medlemsstater bliver vanskeligere end levering af tjenesteydelser internt i en medlemsstat, hvorfor der er tale om en restriktion for den frie

udveksling af tjenesteydelser som omhandlet i TEUF artikel 56 og 57, jf. dommens præmis 73.

Restriktioner i forhold til retten til fri bevægelighed og retten til udveksling af tjenesteydelser er i henhold til EU-Domstolens faste retspraksis forbudt, medmindre de er begrundet i et tvingende alment hensyn og er proportionale, hvilket indebærer, at de for det første skal være egnede til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte formål og for det andet, at de ikke må gå videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål, jf. herved dommens præmis 74 og 76.

I den konkrete sag fandt EU-Domstolen, at den restriktion, som kravet om opholdstilladelse udgjorde, kunne begrundes i to af de hensyn, der blev fremført af den nederlandske regering, og som Domstolen anerkendte som værende tvingende almene hensyn. For det første hensynet til de udstationerede arbejdstageres retssikkerhed, idet det med en opholdstilladelse i værtsstaten gøres lettere for disse at godtgøre, at de er udstationeret under lovlige forhold på den medlemsstats område, hvor tjenesteydelserne udføres, og at de dermed har lovligt ophold dér. For det andet hensynet til medlemsstaternes behov for at kunne kontrollere, at den pågældende arbejdstager ikke udgør en trussel mod den offentlige orden og offentlige sikkerhed, jf. dommens præmis 92 og 102.

2.1.1.2. Betaling af gebyrer til Styrelsen for International Rekruttering og Integration

Der skal ikke betales gebyr for at indgive ansøgning til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om udstedelse af EU-opholdskort som udstationeret tredjelandstatsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 2. Det svarer til, hvad der gælder for øvrige ansøgninger om opholdsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Indbetaling af gebyr for ansøgning om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration er reguleret i udlændingelovens § 9 h.

En udlænding, der til Styrelsen for International Rekruttering og Integration indgiver ansøgning om opholdstilladelse eller forlængelse af opholdstilladelse, skal således senest samtidig med indgivelse af ansøgningen betale et gebyr, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet. Dette følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15

og 17, der omfatter ansøgninger om opholdstilladelse som arbejdstager efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-14, og stk. 3 (§ 9 h, stk. 1, nr. 4), studerende mv. efter § 9 i, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2-6 og 17 (§ 9 h, stk. 1, nr. 5), au pair-person efter § 9 j, stk. 1 (§ 9 h, stk. 1, nr. 6), praktikant efter § 9 k, stk. 1, 1. pkt. (§ 9 h, stk. 1, nr. 7), person på working holiday ophold efter § 9 l, stk. 1, 1. pkt. (§ 9 h, stk. 1, nr. 8), medfølgende familiemedlem til en arbejdstager, studerende og udlandsdanske efter § 9 m, stk. 1 og 2, og § 9 n, stk. 1 (§ 9 h, stk. 1, nr. 9 og 10), forlængelse af sådanne opholdstilladelser (§ 9 h, stk. 1, nr. 15) og jobsøgningsophold til visse arbejdstagere efter § 9 a, stk. 12 (§ 9 h, stk. 1, nr. 17).

Af § 9 h, stk. 4, 1. pkt., fremgår, at størrelsen af gebyrerne efter § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling og kontrol af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse.

Gebyrssatserne er, jf. § 5, stk. 2-5, i bekendtgørelse om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer for at indgive ansøgninger og klager på studie- og erhvervsområdet m.v., jf. herved bekendtgørelse nr. 1612 af 7. december 2025 (gebyrbekendtgørelsen) fordelt på følgende fire hovedsagsgrupper:

- Erhvervssager, dvs. § 9 a, stk. 2, nr. 1-9, 11-14, og stk. 3 og 12 (6.810 kr. i 2026)
- Startup Denmark, studie mv. og working holiday, dvs. § 9 a, stk. 2, nr. 10, § 9 i, stk. 1, 1. pkt., stk. 2-6 og 17, og § 9 k, stk. 1, 1. pkt. (3.060 kr. i 2026)
- Au pair og praktikanter, dvs. § 9 j, stk. 1, og § 9 k, stk. 1, 1. pkt. (4.305 kr. i 2026)
- Medfølgende familie til udenlandske arbejdstagere, studerende og udlandsdanskere, dvs. § 9 m, stk. 1 og 2, og § 9 n, stk. 1 (3.080 kr. i 2026)

Udlændingelovens § 9 h, stk. 4, 1. pkt., blev indsat i udlændingeloven ved lov nr. 1488 af 23. december 2014, jf. herved Folketingstidende 2014-15, A, L 61 som fremsat side 31 til 34.

Det fremgår af forarbejderne til lov nr. 1488 af 23. december 2014, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 61 som fremsat side 32 og 33, at størrelsen af gebyrerne vil blive fastsat, så det tilstræbes, at de modsvarer Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings (nu Styrelsen for International Rekruttering og Integrations) langsigtede, gennemsnitlige omkostninger ved sagsbe-

handlingen for det større sagsområde i overensstemmelse med retningslinjerne i Budgetvejledning 2014, punkt 2.3.1.2. Det fremgår endvidere, at omkostninger i forbindelse med ministerbetjening samt omkostninger forbundet med behandlingen af ansøgninger fra personer, der er fritaget for betaling af gebyr, ikke er indregnet i gebyrsatserne.

Herudover fremgår det, at der i gebyrerne medregnes de direkte omkostninger forbundet med sagsbehandlingen, og at sagsspecifikke driftsomkostninger, som f.eks. udstedelse af opholdskort og visumstickers til udlændinge, der får opholdstilladelse, samt registrering af biometri (foto og fingeraftryk) til brug for opholdskort, ligeledes indregnes. Endvidere fremgår det, at der i gebyret for ansøgning af opholdstilladelse efter (den nu ophævede) green-cardordning er indregnet omkostninger forbundet med den sagsbehandling, der varetages af Styrelsen for International Uddannelse (nu Styrelsen for Videregående Uddannelse).

Ligeledes fremgår det, at der udover de direkte sagsomkostninger også indregnes en andel af styrelsens fællesomkostninger, der svarer til den andel, de gebyrlagte sagsområder udgør i forhold til det samlede ressourcetræk.

Det er endvidere præciseret, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations fællesomkostninger bl.a. vedrører følgende:

- Generel ledelse.
- Økonomifunktioner.
- Statistik.
- It-udgifter (både drift og årlige omkostninger til forrentning og afskrivning) vedrørende sagsbehandlingssystemer, IT-systemer til regnskabsføring og håndtering af gebyrbetaling m.v.
- Generel uddannelse/undervisning og mødeaktivitet.
- LEAN (herunder styring og udvikling).
- Vilkårskontroller, generelt og konkret arbejde.
- Kvalitetsmålingerne, generelt og konkret arbejde.
- Betjening i styrelsens Borgercenter.
- Telefonbetjening.
- Alle øvrige fagrelaterede aktiviteter, herunder sagsoprettelse og journalisering, uddannelse og undervisning i og vedrørende sagstypen, fagrelaterede møder samt sekretær- og støtteopgaver, som vedrører de sagsproducerende afdelinger.
- Driftsomkostninger forbundet med sagsbehandlingen.

Herudover fremgår det, at gebyrerne ikke er fiskale gebyrer, og at størrelsen på gebyrerne eksempelvis vil blive nedjusteret, hvis der sker en væsentlig produktivitetsstigning, der nedbringer omkostningerne, og at gebyrstørrelsen på længere sigt tilsvarende vil kunne reguleres i opadgående retning, hvis udviklingen i omkostningsniveauet tilsiger dette.

Det fremgår også, at op- eller nedregulering af gebyrerne udover satsreguleringer som udgangspunkt ikke forventes at ske hvert år, da reguleringer sker på grundlag af de langsigtede gennemsnitlige omkostninger, hvilket normalt vil forudsætte længere udviklingsperioder end ét år.

Styrelsen for International Rekruttering og Integration regulerer typisk gebyrsatserne en gang årligt med virkning pr. 1. januar det efterfølgende år. Gebyrsatserne offentliggøres i gebyrbekendtgørelsen. Denne årlige regulering – som jf. ovenfor kan være både i opad eller nedadgående retning – afhænger dels af de aktivitetsændringer, som er sket i årets løb, dels af eventuelle ændringer i sagstygden, typisk som følge af ændret lovgivning, dels de løbende ændringer i pris- og lønniveau samt andre ændringer i omkostningsstrukturen, som måtte være kommet til. Ved gebyrfastsættelsen tilstræbes fuld omkostningsdækning over en løbende 4-årig periode i overensstemmelse med Budgetvejledningens retningslinjer for fastsættelse af afgifter og gebyrer.

Uanset, at der tilstræbes fuld omkostningsdækning over en løbende 4 årig periode, og at Styrelsen for International Rekruttering og Integration typisk regulerer gebyrsatserne en gang årligt kan styrelsen foretage yderligere reguleringer af gebyrsatserne en eller flere gange i løbet af året, såfremt der sker væsentlige ændringer i de bagvedliggende budgetteringsforudsætninger, som ikke kunne forudses i forbindelse med den årlige regulering, og/eller som har væsentlig indflydelse på gebyrøkonomien i det løbende gebyrår. Et eksempel herpå kunne være behovet for skærpet sagsbehandling på et område, som ikke kunne forudses i forbindelse med den årlige regulering. Et andet eksempel kunne være en uforudset stor ændring i sagstilgangen. Disse ekstra reguleringer af gebyrsatserne sker på en sådan måde, at der tilstræbes fuld omkostningsdækning over en løbende 4-årig periode i overensstemmelse med Budgetvejledningens retningslinjer for fastsættelse af afgifter og gebyrer. Der henvises til forarbejderne til lov nr. 2195 af 29. december 2020, jf. Folketingstidende 2020-21, A, L 92 som fremsat side 26.

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 7, at en ansøgning om opholdstilladelse som udgangspunkt afvises, hvis der ikke er betalt gebyr.

Med hjemmel i udlændingelovens § 9 h, stk. 4, 1. pkt., indregner Styrelsen for International Rekruttering og Integration bl.a. omkostninger til behandlingen af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse i gebyrerne, ligesom omkostninger til kontrol af, om betingelserne for en meddelt opholdstilladelse fortsat er opfyldt, indregnes. I den forbindelse indgår bl.a. omkostningerne til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations kontrol af udlændinge i Schengeninformationssystemet (SIS), herunder af om ansøgerne er indberettet som uønskede i medfør af SIS-forordningen, samt styrelsens opslag i det digitale ind- og udrejsesystem Entry/Exit System (EES). Kontrollen omfatter også bl.a. registersamkøring, Styrelsen for International Rekruttering og Integrations udgående kontroller og behandling af sager om inddragelse af opholdstilladelse, når styrelsen vurderer, at betingelserne for en meddelt opholdstilladelse ikke længere er opfyldt. Omkostninger til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations sagsbehandling i forbindelse med en afvisning pga. manglende gebyrindbetaling indgår ligeledes i gebyrerne.

Styrelsen for International Rekruttering og Integration indregner endvidere omkostninger til udstedelse af arbejdstilladelse til visse udlændinge, der meddeles opholdstilladelse. Arbejdstilladelse udstedes efter § 25, stk. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 1354 af 17. november 2025 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen).

Styrelsen for International Rekruttering og Integration indregner også omkostninger til behandling af ansøgninger om tilbagerejsetilladelse i gebyrsatserne. Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan således efter udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 10, meddele tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig i Danmark. En tilbagerejsetilladelse giver en udlænding ret til at rejse ind i Danmark, når udlændingen ikke har en opholdstilladelse men alene en opholdsret. Det kan f.eks. være i forbindelse med, at en udlænding har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse, som er under behandling, men hvor der endnu ikke er meddelt opholdstilladelse.

Ligeledes indregner Styrelsen for International Rekruttering og Integration omkostningerne til behandling af ansøgninger om dispensation for bortfald i gebyrsatserne. Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Det kan efter ansøgning bestemmes,

at en opholdstilladelse ikke skal anses for at være bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. En sådan dispensation kan gives både før og efter udrejsen af Danmark.

Dog indregnes omkostningerne til behandlingen af ansøgninger om dispensation for bortfald fra udlændinge med opholdstilladelse efter den nu ophævede greencard-ordning, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, ikke i gebyrsatserne. Greencardhavere betaler således et særskilt gebyr svarende til erhvervsgebyret for at søge dispensation for bortfald. Dette følger af § 2, stk. 5, i lov nr. 612 af 8. juni 2016.

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 1. pkt., at for indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, skal udlændingen senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. Det følger af § 9 h, stk. 5, 2. pkt., at for indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. Det følger af § 9 h, stk. 5, 3. pkt., at for indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af § 9 h, stk. 5, 2. pkt., skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne.

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 13, 1. pkt., at de beløb, der er angivet i § 9 h, stk. 5, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog, jf. § 9 h, stk. 13, 4. pkt., til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr. I 2026 udgør de i § 9 h, stk. 5, 1.-3. pkt., nævnte beløb 1.040 kr., jf. gebyrbekendtgørelsens § 5, stk. 6-8.

2.1.1.3 EU-Domstolens praksis om udstationering af tredjelandsstatsborgere efter EU-reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og kravet om gebyr

I SN m.fl. (C-540/22) udtalte EU-Domstolen, at en regel om opkrævning af gebyr som modydelse for udstedelse af en opholdstilladelse er forenelig med TEUF artikel 56, hvis gebyrets størrelse hverken er overdrevent eller urimeligt, jf. dommens præmis 119.

I forhold til gebyrets størrelse udtalte EU-Domstolen endvidere, at det forhold, at gebyret i den forelagte sag var højere end de gebyrer, der skulle betales for et bevis for lovligt ophold som unionsborger, ikke indebar, at gebyret var uforeneligt med TEUF artikel 56, idet det svarede til det beløb, der skulle betales for at få udstedt en almindelig opholdstilladelse med henblik på en tredjelandsstatsborgers udøvelse af beskæftigelse, jf. dommens præmis 119.

Domstolen udtalte endvidere, at spørgsmålet om, hvorvidt et gebyr er overdrevent eller urimeligt og dermed uforholdsmæssigt, skal vurderes i forhold til de omkostninger, der er forbundet med behandlingen af ansøgningen, jf. dommens præmis 120.

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I dag stilles der ikke krav om, at udstationerede tredjelandsstatsborgere, der skal opholde sig i Danmark i mere end 3 måneder, skal søge opholdstilladelse og betale gebyr herfor.

Dette skal ses i sammenhæng med, at retsopfattelsen hidtil har været, at retten til ophold for den udstationerede tredjelandsstatsborger var direkte afledt af tjenesteyderens ret til ophold. Da en tjenesteyder etableret i EU/EØS og Schweiz som direkte rettighedshaver ikke selv vil skulle indhente en opholdstilladelse eller betale gebyr for udstedelsen af et EU-opholdsdokument ved ophold i forbindelse med levering af tjenesteydelsen, var det opfattelsen, at det ville udgøre en restriktion i forhold til tjenesteyderens ret til at levere tjenesteydelser, at stille krav om opholdstilladelse og betaling af gebyr, når en tjenesteyder udstationerer sine ansatte ved leveringen af tjenesteydelsen.

EU-Domstolen har imidlertid i dommen SN m.fl. (C-540/22) fastslået, at der ikke er tale om nogen afledt opholdsret, og at der kan stilles krav om national opholdstilladelse for udstationerede tredjelandsstatsborgere, der midlertidigt skal udføre en tjenesteydelse i en medlemsstat, og at der kan opkræves et gebyr som modydelse for udstedelse af en sådan opholdstilladelse, hvis gebyrets størrelse hverken er overdrevent eller urimeligt.

Det er regeringens opfattelse, at tredjelandsstatsborgere, der ønsker at arbejde i Danmark, i videst muligt omfang skal indhente tilladelse hertil, og at sådanne sager bør pålægges gebyr. På baggrund af SN m.fl. (C-540/22)

foreslås det derfor at indsætte et nyt stk. 2 i udlændingelovens § 6, hvorefter der efter ansøgning kan gives opholdstilladelse til en udlænding, der udstationeres midlertidigt her i landet med henblik på at levere en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i EU, EØS eller Schweiz, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Med lovforslaget sikres det, at den midlertidige opholdsret for udstationerede tredjelandssstatsborgere, som ikke er sammenlignelig med den afledte opholdsret for tredjelandsfamiliemedlemmer efter EU-reglerne om fri bevægelighed, fremover dokumenteres ved en opholdstilladelse i overensstemmelse med udlændingeloven og ikke et opholdskort efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Med udstedelsen af en opholdstilladelse tydeliggøres den udstationerede tredjelandssstatsborgers retsstilling, navnlig at der ikke er tale om en afledt opholdsret med de rettigheder, der følger heraf.

Det er herudover vurderingen, at den restriktion, som indførelsen af et krav om opholdstilladelse og betaling af gebyr indebærer, jf. herved SN m.fl. (C-540/22), er begrundet i alment tvingende hensyn, og at kravet er proportionalt. Det er vurderingen, at tydeliggørelsen af retsstillingen for udstationerede tredjelandssstatsborgere vil understøtte udlændingemyndighedernes kontrol med udstationerede tredjelandssstatsborgere og bidrage til at styrke udstationerede tredjelandssstatsborgeres retssikkerhed. at. Dertil begrundes forslaget i et finansielt hensyn.

Det bemærkes, at kravet om opholdstilladelse og betaling af gebyr svarer til det i SN m.fl. (C-540/22) omhandlede krav, som EU-Domstolen anerkendte som værende foreneligt med TEUF artikel 56. Der henvises herved til pkt. 2.1.1.1.

Hertil bemærkes endvidere, at der med forslaget ikke i øvrigt ændres på, hvilke oplysninger Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan kræve i forbindelse med sagsoplysningen af en ansøgning efter den foreslåede bestemmelse, jf. herved EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3, og at hverken ansøgeren eller tjenesteyderen således pålægges yderligere dokumentationskrav. Det er derudover vurderingen, at gebyrets størrelse hverken er overdrevent eller urimeligt, jf. nærmere nedenfor.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 2, og § 25, stk. 1 og 2, vil samtidig blive ophævet, således at tredjelandssstatsborgere, der udstationeres, ikke længere vil kunne ansøge om et EU-opholdskort efter bekendtgørelsen.

Forslaget indebærer, at der fremadrettet vil blive stillet krav om, at en udlænding, der udstationeres i Danmark med henblik på at levere en tjenesteydelse af mere end 90 dages varighed på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i et EU-/EØS-land eller Schweiz, inden 90 dage fra indrejsen her i landet skal søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort og betale gebyr.

For udstationeringsperioder af kortere varighed end 90 dage vil der ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. Der ændres således ikke med lovforslaget på, at en udstationeret tredjelandstatsborger på samme måde som i dag kan indrejse og levere en tjenesteydelse i op til 90 dage uden at skulle ansøge om udstedelse af et opholdsdokument, ligesom der ikke ændres på de almindelige regler om korttidsvisum og visumfritagelse.

Der ændres med forslaget om krav om opholdstilladelse og fastsættelsen af gebyr ikke ved retten til midlertidigt ophold, som de udstationerede tredjelandstatsborgere har efter EU-retten med henblik på at levere tjenesteydelsen. Der ændres med forslaget heller ikke på kravene til dokumentation for, at udlændingen kan anses for at være udstationeret, jf. herved EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3. For at der kan meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, forudsætter det således, at udlændingen kan forevise gyldigt pas, dokumentation for at have fast beskæftigelse hos en tjenesteyder, der er etableret i EU, EØS eller Schweiz, dokumentation for sit arbejde her i landet, dokumentation for sin ret til ophold og arbejde i det land, hvori tjenesteyderen er etableret, og dokumentation for mulighed for at vende tilbage til hjemlandet eller til det land, hvori tjenesteyderen er etableret, efter levering af tjenesteydelsen. Der henvises til EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3, nr. 1-5.

Endvidere ændres der ikke med forslaget på, at udlændingen vil være fritaget for krav om arbejdstilladelse, jf. herved udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2, eller på at tjenesteyderen på forhånd skal anmelde oplysninger i Registret for Udenlandske Tjenesteydere (RUT) om bl.a. tjenesteydelsens karakter og varighed samt oplysninger om de udstationeredes identitet, jf. lov om udstationering af lønmodtagere m.v.

For så vidt angår tyrkiske statsborgere bemærkes, at denne persongruppe tillige vil være omfattet af kravet om opholdstilladelse og betaling af gebyr i den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, i forbindelse med udstationering med henblik på levering af en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder,

der er etableret i EU, EØS eller Schweiz. Associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet vurderes således ikke at finde anvendelse i en situation, hvor en tyrkisk statsborger udstationeres midlertidigt, da den pågældende i en sådan situation ikke udøver økonomisk aktivitet i egen ret som arbejdstager, tjenesteyder eller selvstændig erhvervsdrivende.

Associeringsaftalekomplekset omfatter den aftale, som Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet indgik den 12. september 1963 for at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed, samt senere tillægsretsakter dertil, herunder tillægsprotokol af 23. november 1970, som trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF, og Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af associeringsaftalen og trådte i kraft den 1. december 1980.

Ansøgning om opholdstilladelse og om forlængelse af opholdstilladelsen vil skulle indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Der henvises til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 46, stk. 2, 1. pkt. Afslag på opholdstilladelse, afslag på forlængelse og afgørelser om inddragelse vil kunne påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 3, 1. pkt., at klage til Udlændingenævnet skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Det følger ligeledes af udlændingelovens § 9 h, stk. 5, at der skal betales gebyr for klager over afslag på opholdstilladelse og afslag på forlængelse af opholdstilladelse til Udlændingenævnet.

Det bemærkes, at der i perioden fra den 1. januar 2020 til 26. oktober 2025 blev udstedt et opholdskort efter EU-reglerne til 576 tredjelandsstatsborgere, der blev udstationeret i Danmark for en periode på mere end 3 måneder.

Det foreslås endvidere at indsætte et nyt stk. 3, 1. pkt., i udlændingelovens § 6, hvorefter udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgning efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, skal betale et gebyr på [2.800 kr.]. Det foreslås endvidere at indsætte et nyt stk. 3, 2. pkt., i § 6, hvorefter udlændingen senest samtidig med indgivelsen af ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, skal betale et gebyr på [1.700 kr.]. Gebyrerne tager udgangspunkt i omkostningerne forbundet med behandling af ansøgningerne, men fastsættes i loven

med henblik på at sikre, at de fastsatte gebyrer hverken er eller fremadrettet måtte blive overdrevne eller urimelige, jf. SN m.fl. (C-540/22), præmis 119.

Beløbene vil blive reguleret fra og med 2027 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb vil dog blive afrundet til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr. Der henvises til de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 6, stk. 3, 3. og 4. pkt.

Det foreslås samtidig, at der indføres gebyrer for indgivelse af klager til Udlændingenævnet over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2. Samtidig foreslås det, at indgivelsen af ansøgninger om genoptagelse af sager – herunder klagesager – vedrørende afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, ligeledes skal betinges af, at der er betalt gebyr. Det foreslås i den forbindelse, at gebyrerne fastsættes til 1.040 kr. Det svarer til det gebyr, som en udlænding pr. 1. januar 2026 skal betale for at indgive klage til Udlændingenævnet over en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse, og til de gebyrer, som en udlænding skal betale for at indgive ansøgning om genoptagelse af en sag, herunder af en klagesag, hvor henholdsvis styrelsen og nævnet har truffet afgørelse i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse, jf. herved gebyrbekendtgørelsens § 5, stk. 6-8. Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11. Gebyrerne er ikke omkostningsbestemte. De vil blive reguleret en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent, jf. herved den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 13, 4. pkt., der bliver stk. 14, 4. pkt.

Klagegebyret vil blive tilbagebetalt, hvis klager får helt eller delvist medhold i klagen, og genoptagelsesgebyret vil blive tilbagebetalt, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Det svarer til, hvad der i øvrigt gælder for gebyr i relation til klager til Udlændingenævnet over sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse og i relation til genoptagelse af en sag, herunder af en klagesag, i forbindelse med, at henholdsvis styrelsen og nævnet har truffet afgørelse i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse, jf. herved gebyrbekendtgørelsens §§ 8-10. Der henvises til de foreslåede ændringer af § 9 h, stk. 11, der bliver stk. 12.

Herudover foreslås det, at klager og ansøgninger om genoptagelse i forbindelse med afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet skal afvises, hvis der ikke er indbetalt gebyr. Der henvises til de foreslåede ændringer af § 9 h, stk. 12, der bliver stk. 13.

Det foreslås også, at hvis en ansøgning, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, bliver afvist på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. de foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 4 og 5, og § 47 b, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 1.040 kr. Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 6, 2. pkt. Det kan f.eks. være, hvis en ansøgning afvises, fordi udlændingen ikke vil afgive fingeraftryk og personfotografi, jf. herved udlændingelovens § 40 f, stk. 1. Det svarer til, hvad der i øvrigt gælder for ansøgninger om opholdstilladelse, der indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Ligeledes foreslås det, at en ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, skal afvises, hvis betingelsen i den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 3, ikke er opfyldt, medmindre den udestående gebyrindbetaling højst udgør 270 kr., det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 3, eller den udestående gebyrindbetaling skyldes, at gebyret er reguleret i perioden mellem indbetalingen og ansøgningens indgivelse. Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 7, 2. pkt. Det svarer til, hvad der i øvrigt gælder for ansøgninger om opholdstilladelse, der indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Det foreslås endvidere, at betaler udlændingen et beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, vil det overskydende beløb ikke skulle tilbagebetales, hvis dette beløb udgør 30 kr. eller derunder. Der henvises til den foreslåede ændring af § 9 h, stk. 14, der bliver stk. 15. Det svarer til, hvad der i øvrigt gælder for ansøgninger om opholdstilladelse, der indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

I forlængelse heraf foreslås det, at udlændinge- og integrationsministerens nuværende hjemmel til at fastsætte regler om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer for indgivelse af ansøgning om genoptagelse, for indgivelse af klage og for indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag, jf.

udlændingelovens § 9 h, stk. 15, der bliver stk. 16, udvides, således at ministeren ligeledes vil kunne fastsætte sådanne regler i forhold til sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet har truffet afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2.

Det foreslås også at indsætte et nyt stk. 4 i udlændingelovens § 6, hvorefter ansøgning om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, kun kan indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 2 b-3 a, § 4 b (visum eller visumfrit ophold), eller i medfør af EU-reglerne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2.

Det vil bero på en konkret og individuel vurdering, om udlændingen har lovligt ophold som udstationeret efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, men en ansøgning vil som udgangspunkt skulle tages under behandling, medmindre der er konkrete holdepunkter for, at udlændingen ikke har lovligt ophold som udstationeret efter § 6, stk. 2.

Indgiver udlændingen eksempelvis ansøgning om opholdstilladelse senere end 90 dage efter indrejsen, og må udlændingen på ansøgningstidspunktet anses for at være udstationeret, forudsættes det, at det i Styrelsen for International Rekruttering og Integrations vurdering vil indgå som et væsentligt moment, om udlændingen siden indrejsen løbende må anses for at have været udstationeret, jf. herved EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3. Kan udlændingen anses for løbende at have haft ret til ophold som udstationeret, vil det som udgangspunkt lægges til grund, at udlændingen har lovligt ophold i medfør af EU-reglerne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2.

Kan udlændingen ikke anses for løbende at have haft ret til ophold som udstationeret, forudsættes det, at det i Styrelsen for International Rekruttering og Integrations vurdering vil indgå som et moment, for hvor lang en periode udlændingen ikke kan anses for at have været udstationeret. Må det lægges til grund, at udlændingen i en længere periode må anses for at have været udstationeret, er det et moment, der taler for, at udlændingen på ansøgningstidspunktet må anses for at have lovligt ophold som udstationeret efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2. Må det omvendt lægges til grund, at udlændingen kun har været udstationeret i en ganske kort periode, vil dette tale for, at udlændingen ikke kan anses for at have lovligt ophold.

Vurderingen skal ses i sammenhæng med, at en tjenesteyders ret til at udstationere sine ansatte er en følge af den grundlæggende ret til fri udveksling

af tjenesteydelser inden for Unionens område, og at det derfor vurderes bedst overensstemmende med det almindelige proportionalitetsprincip, at en indgivelsesregel, der har karakter af en procedureregulering, ikke uden videre får den konsekvens, at en udstationeret udlænding henvises til at udrejse af Danmark med henblik på at genindrejse for på ny at indgive ansøgning om opholdstilladelse som udstationeret. Dette vejer særlig tungt, hvis udlændingen efter en helt umiddelbar vurdering må anses for at opfylde betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse, hvis vedkommende måtte udrejse og genindrejse med henblik på at indgive en ny ansøgning om opholdstilladelse. I sådanne tilfælde vil ansøgning således som udgangspunkt blive taget under behandling.

En udlænding, der opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, kan ifalde straf efter udlændingelovens § 59, stk. 2, og udvises med indrejseforbud, jf. herved udlændingelovens § 25 b og § 32, stk. 1, nr. 1.

Det vil bero på en konkret og individuel vurdering, om en udlænding må anses for at opholde sig her i landet uden fornøden tilladelse, hvis vedkommende ikke inden for 90 dage fra indreisen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2.

Kan udlændingen på tidspunktet for vurderingen af, om vedkommende opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, ikke anses for at være udstationeret, jf. herved EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3, og har udlændingen ikke et andet grundlag for sit ophold i Danmark, vil udlændingen som udgangspunkt kunne udvises efter udlændingelovens § 25 b og meddeles et indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 1. Må udlændingen omvendt anses for at være udstationeret, vil udlændingen som udgangspunkt ikke kunne udvises efter udlændingelovens § 25 b. Det gælder, uanset om udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse senere end 90 dage efter indreisen eller slet ikke har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. Det forudsættes, at Udlændingestyrelsen forud for en eventuel afgørelse om udvisning, hvor Udlændingestyrelsen er i tvivl om, hvorvidt udlændingen kan anses for at være udstationeret, vil rette henvendelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration med henblik på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan vurdere, om udlændingen kan anses for at være udstationeret.

En udlænding, der ikke kan anses for at være udstationeret, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3, og som ikke har et andet grundlag for sit ophold i Danmark, vil også kunne ifalde straf for at opholde sig her i landet

uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 2. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis en udlænding er blevet afskediget af tjenesteyderen, der er etableret i EU, EØS eller Schweiz, og udlændingen ikke herefter udrejser af Danmark. Dette gælder også, selvom udlændingen senere måtte blive genansat af tjenesteyderen. I så fald vil udlændingen kunne ifalde straf for den periode, hvor vedkommende ikke kunne anses for at være udstationeret. Det vil ligeledes kunne være, hvis udlændingen efter levering af tjenesteydelsen ikke udrejser, men stadig udfører arbejde i Danmark. Ved straffens udmåling skal det som i dag betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet, eller at overtrædelsen er begået i gentagelsestilfælde, jf. herved udlændingelovens § 59, stk. 4.

Der vil som i dag som udgangspunkt blive nedlagt påstand om bøde på 1.500 kr. stigende med 500 kr. for hver måned ud over den første. Den angivne bødetakst er dog alene vejledende og er ikke til hinder for, at domstolene i konkrete tilfælde fraviger disse i skærpende eller formildende retning, jf. herved de almindelige principper for straffens udmåling i straffelovens kapitel 10. For så vidt angår gentagelsestilfælde finder de almindelige regler om gentagelsesvirkning i straffelovens kapitel 10 anvendelse.

Det bemærkes, at en udlænding, der har opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse, og som under dette ophold måtte have arbejdet, ligeledes vil kunne ifalde straf for at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, jf. herved udlændingelovens § 59, stk. 3.

Må udlændingen derimod anses for at være udstationeret, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3, vil udlændingen som udgangspunkt ikke kunne ifalde straf for at opholde sig eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 2 og 3. Det gælder, uanset om udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse senere end 90 dage efter indreisen eller slet ikke har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.

Det foreslås, at opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, skal kunne gives for op til 2 år med mulighed for forlængelse. Opholdstilladelse vil dog ikke kunne gives for en periode, der ligger ud over arbejdsperioden for leveringen af tjenesteydelsen eller ud over udløbsdatoen for den opholds- og arbejdstilladelse, som udlændingen har i det EU-/EØS-land

eller Schweiz, hvor udlændingen sædvanligvis udfører sit arbejde. Det følger af SN m.fl. (C-540/22), præmis 117-118. EU-opholdsbekendtgørelsen vil blive ændret i overensstemmelse hermed.

Det foreslås også at indsætte et nyt stk. 5 i udlændingelovens § 6, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, afvises, når udstationeringen har en varighed af 90 dage eller derunder. Afvises en ansøgning af denne grund, vil Styrelsen for International Rekruttering og Integration skulle tilbagebetale det betalte gebyr fratrukket et beløb på 1.040 kr., jf. den foreslåede § 9 h, stk. 6, 2. pkt.

Med lovforslaget foreslås endvidere en mindre sproglig justering af bestemmelsen i udlændingelovens § 9 h, stk. 4, 1. pkt. Ændringen har til formål at give mulighed for at uddybe lovbemærkningerne, så der skabes større gennemsigtighed i forhold til, hvilke omkostninger Styrelsen for International Rekruttering og Integration indregner i gebyrsatserne, jf. herved § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, og pkt. 2.1.1.2.

I sager om dispensation for bortfald indgår Styrelsen for International Rekruttering og Integrations omkostninger til sagsbehandlingen i de fire hovedsagsgrupper, jf. gebyrbekendtgørelsens § 5, stk. 2-5, og pkt. 2.1.1.2. Dette gælder dog ikke udlændinge med opholdstilladelse efter den nu ophævede greencardordning, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, der i dag betaler et særskilt gebyr for at ansøge om dispensation for bortfald.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations omkostninger til sagsbehandlingen af ansøgninger om dispensation for bortfald fra greencardhavere på lige fod med omkostningerne til sagsbehandlingen af ansøgninger om dispensation for bortfald fra alle andre udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse skal indgå i hovedsagsgruppen for erhvervssager.

Det foreslås derfor, at ophæve § 2, stk. 5, i lov nr. 612 af 8. juni 2016.

Forslaget indebærer, at greencardhavere fremadrettet ikke vil skulle betale et særskilt gebyr for at søge om dispensation for bortfald. I stedet vil omkostningerne til sagsbehandlingen af disse sager indgå i hovedsagsgruppen for erhvervssager.

Det svarer til, hvad der gælder for omkostningen til sagsbehandlingen af ansøgninger om dispensation for bortfald fra alle andre udenlandske arbejdstagere. Det bemærkes, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i 2024 behandlede 7 ansøgninger om dispensation for bortfald fra greencardhavere.

2.2. Forslag om nedlæggelse af Det Nationale Integrationsråd

2.2.1. Gældende ret

Efter integrationslovens § 43, stk. 1, nedsætter udlændinge- og integrationsministeren repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd.

Af § 43, stk. 2, fremgår, at hvert af de kommunale integrationsråd, jf. § 42, hvert fjerde år blandt deres medlemmer vælger et medlem til repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd. I kommuner uden integrationsråd kan kommunalbestyrelsen udpege et medlem til repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd. Repræsentantskabets opgave er at vælge fem medlemmer til Det Nationale Integrationsråd. Repræsentantskabets funktionsperiode følger den kommunale valgperiode.

Udlændinge- og integrationsministeren stiller sekretariatsbetjening til rådighed for repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd, jf. § 43, stk. 3. Herudover indeholder stk. 4 en bemyndigelse til, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om valg af og forretningsorden for repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd.

Efter integrationslovens § 44, stk. 1, nedsætter udlændinge- og integrationsministeren Det Nationale Integrationsråd, som består af 14 medlemmer. Det fremgår endvidere, at udlændinge- og integrationsministeren udpeger fem medlemmer til Det Nationale Integrationsråd, heriblandt forpersonen. Kommunalbestyrelserne i København, Aarhus, Odense og Aalborg Kommuner indstiller hver to medlemmer til Det Nationale Integrationsråd, hvoraf udlændinge- og integrationsministeren på baggrund af indstillingerne udpeger en fra hver kommune til rådet. Repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd vælger fem medlemmer til rådet blandt sine egne medlemmer.

Rådets funktionsperiode følger den kommunale valgperiode, jf. § 44, stk. 2.

Udlændinge- og integrationsministeren udpeger et tilforordnet medlem fra Udlændinge- og Integrationsministeriet, som ikke har stemmeret, jf. § 44, stk. 3.

Af § 44, stk. 4, fremgår, at Det Nationale Integrationsråd rådgiver udlændinge- og integrationsministeren om spørgsmål af betydning for integrationsindsatsen i Danmark, samt at rådet ikke kan afgive udtalelser om enkelt-sager.

Det fremgår endvidere, at udlændinge- og integrationsministeren stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Det Nationale Integrationsråd, jf. § 44, stk. 5. Endelig indeholder stk. 6 en bemyndigelse til, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om valg af og forretningsorden for rådet.

Ved bekendtgørelse nr. 2678 af 28. december 2021 er der fastsat nærmere regler om valg og udpegning af medlemmer til Repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd og Repræsentantskabets valg af medlemmer til Det Nationale Integrationsråd.

Der er endvidere ved bekendtgørelse nr. 2679 af 28. december 2021 fastsat nærmere regler om forretningsorden for Det Nationale Integrationsråd.

Endelig er der ved bekendtgørelse nr. 2680 af 28. december 2021 fastsat nærmere regler om forretningsorden for Repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd.

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I 2022 blev Rådet for Etniske Minoriteters virke ændret, og rådet fik navnet Det Nationale Integrationsråd. Rådet skulle herefter have fokus på spørgsmål af betydning for den generelle integrationsindsats i Danmark.

I 2024 oprettede regeringen Nationalt Center mod Æresrelaterede Konflikter (MÆRK), som koordinerer den samlede nationale indsats mod æresrelaterede konflikter og negativ social kontrol. MÆRK har fokus på, at flere borgere i Danmark kan opleve frihed, lighed og selvbestemmelse.

Regeringen lancerede i juni 2025 det statslige arbejdsprogram for at styrke styringen og prioriteringen i staten, og der skal frem mod 2030 gennemføres besparelser for mindst 5,5 mia. kr. på administration mv. i staten. Besparelsen skal ske gennem bedre ressourceudnyttelse, opgavebortfald og tværgående indsatser, som samlet skal bidrage til at begrænse statslig administration og bureaukrati. Besparelsen indgår som et element i regeringens indsats for at skabe en endnu bedre offentlig sektor, hvor der er tid til den velfærd, der er tæt på borgeren.

Det foreslås på den baggrund, at Det Nationale Integrationsråd nedlægges.

Forslaget vil medføre, at der ikke længere vil være et nationalt integrationsråd, som rådgiver udlændinge- og integrationsministeren om spørgsmål af betydning for integrationsindsatsen i Danmark.

Forslaget vil endvidere medføre, at repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd nedlægges, da repræsentantskabets opgave med at vælge medlemmer til Det Nationale Integrationsråd ophører.

Nedlæggelsen af Det Nationale Integrationsråd vil medføre en administrativ lettelse, idet Udlændinge- og Integrationsministeriet og kommunerne ikke vil skulle bruge ressourcer på valg og udpegning af medlemmer til rådet og rådets repræsentantskab. Der vil ligeledes ikke skulle afsættes ressourcer til sekretariatsbetjening af rådet.

Selvom der ikke længere er behov for et landsdækkende integrationsråd, vil der fortsat være fokus på, at udlændinge, der kommer til Danmark, aktivt tager del i samfundet og tager de danske værdier om bl.a. demokrati og ligestilling til sig. Det er ministeriets vurdering, at rådets hidtidige rådgivning af udlændinge- og integrationsministeren vil blive dækket igennem den løbende dialog, som udlændinge- og integrationsministeren har med relevante interessenter på området samt igennem MÆRK.

Der lægges ikke op til at ændre på kommunernes mulighed for at nedsætte lokale integrationsråd, som kan rådgive og informere kommunalbestyrelsen om forhold af betydning for den lokale integrationsindsats.

2.3. Forlængelse af erklæringsadgangen for tidligere danske statsborgere

2.3.1. Gældende ret

2.3.1.1. Fortabelse af dansk statsborgerskab efter indfødsretslovens tidligere § 7

Før den 1. september 2015 fremgik det af § 7 i lov om dansk indfødsret, at dansk indfødsret fortabtes af den, som 1) erhvervede fremmed statsborgerret efter ansøgning eller udtrykkeligt samtykke eller 2) erhvervede fremmed statsborgerret ved at indtræde i offentlig tjeneste i et andet land. Endvidere fortabtes dansk statsborgerskab af ugift barn under 18 år, som blev fremmed statsborger derved, at en af dets forældre, som havde forældremyndigheden eller del i denne, erhvervede fremmed statsborgerret på en måde som angivet under nr. 1 og 2, medmindre den anden af barnets forældre vedblev at være dansk og ligeledes havde del i forældremyndigheden, jf. § 7, nr. 3.

Fortabelsen i de nævnte situationer indtraf automatisk, dvs. uden at en myndighed har truffet afgørelse herom, idet fortabelsen indtrådte, når omstændighederne nævnt i den dagældende § 7 var til stede.

Ved lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret) blev den dagældende § 7 i indfødsretsloven ophævet med virkning fra den 1. september 2015, således at der i dag er fuld adgang til dobbelt statsborgerskab.

Vurderingen af, om det danske statsborgerskab er fortabt i forbindelse med erhvervelse af fremmed statsborgerskab før den 1. september 2015 efter den dagældende indfødsretslovs § 7, foretages af Udlændinge- og Integrationsministeriet, når ministeriet bliver bekendt med forholdet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bliver således oftest først bekendt med forholdet, efter fortabelsen er sket, og ministeriets efterfølgende vurdering er således af konstaterende karakter.

Det betyder, at den tidligere indfødsretslovs § 7 fortsat har betydning for spørgsmålet om, hvorvidt en person har fortabt sit danske statsborgerskab før den 1. september 2015, idet sådanne tidligere danske statsborgere ikke i forbindelse med overgangen til accept af dobbelt statsborgerskab i 2015 automatisk generhvervede dansk statsborgerskab.

Når det konstateres, at dansk statsborgerskab er fortabt efter den tidligere indfødsretslovs § 7, vil den pågældende blive omregistreret fra dansk til ikke-dansk i relevante danske registre gældende fra den dato, hvor den pågældende erhvervede fremmed statsborgerskab. Hvis den pågældende har børn, der ligeledes har fortabt deres danske statsborgerskab, eller har børn, der er født efter datoen for forældrens erhvervelse af fremmed statsborgerskab, vil disse ligeledes blive omregistreret fra danske til ikke-danske.

2.1.1.2. Generhvervelse af dansk statsborgerskab efter fortabelse

Samtidig med ophævelsen af den dagældende indfødsretslovs § 7 blev der som overgangsordning etableret adgang for tidligere danske statsborgere, hvis danske statsborgerskab var fortabt efter den ophævede bestemmelse, til at kunne generhverve dansk statsborgerskab ved erklæring. Denne ordning udløb den 1. september 2020, men blev med lov nr. 1192 af 8. juni 2021 genindført fra den 1. juli 2021 med indsættelsen af § 5 A i indfødsretsloven.

Efter indfødsretslovens § 5 A, stk. 1, erhverver en tidligere dansk statsborger, der har fortabt sin danske indfødsret i medfør af den tidligere indfødsretslovs § 7 og opfylder betingelserne i § 5 A, stk. 2 og 3, dansk indfødsret ved inden den 1. juli 2026 over for Udlændinge- og Integrationsministeriet at afgive skriftlig erklæring herom.

Ordningen indebærer, at Udlændinge- og Integrationsministeriet ved modtagelse af erklæring alene skal konstatere, at den pågældendes tidligere danske indfødsret er fortabt i medfør af den dagældende indfødsretslovs § 7, og at de til ordningen tilknyttede betingelser i § 5 A, stk. 2 og 3, er opfyldt, jf. nedenfor.

Ordningens udformning skyldes, at grundlovens § 44, stk. 1, hvorefter ingen udlænding kan få dansk statsborgerskab uden ved lov, indebærer et delegationsforbud, således at det ikke kan overlades administrative myndigheder eller domstolene at træffe afgørelse om tildeling af dansk statsborgerskab. Grundlovens § 44, stk. 1, er derimod ikke til hinder for, at der ved lov fastsættes bestemmelser om, at dansk statsborgerskab opnås automatisk, når visse faste kendsgerninger er til stede, eller at dansk statsborgerskab kan erhverves ved at erklære, at nogle bestemte konstaterbare betingelser fastsat i loven er opfyldt.

Efter indfødsretslovens § 5 A, stk. 2, kan erklæring afgives af tidligere danske statsborgere, der ikke er idømt en ubetinget frihedsstraf i perioden mellem fortabelsen af det danske statsborgerskab og afgivelsen af erklæring.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 228 som fremsat, side 59, at betingelsen omfatter både danske og udenlandske domme, hvor den erklærende er idømt en ubetinget frihedsstraf. Dette gælder også, hvor den erklærende er idømt en sådan straf og efterfølgende er blevet benådet, omfattet af en amnesti eller lignende.

Det fremgår endvidere, at spørgsmålet, hvorvidt en person er idømt en ubetinget frihedsstraf, konstateres ved opslag i Det Centrale Kriminalregister samt ved oplysninger fra den erklærende om, hvorvidt den pågældende er idømt en sådan straf.

Yderligere følger det, at såfremt en person i perioden mellem fortabelsen af det danske statsborgerskab og generhvervelsen heraf er idømt en ubetinget frihedsstraf og derfor ikke kan generhverve sit danske statsborgerskab ved erklæring efter ordningen, vil der fortsat være mulighed for, at pågældende kan ansøge om dansk indfødsret ved naturalisation med henblik på forelæggelse for Folketingets Indfødsretsudvalg.

Efter indfødsretslovens § 5 A, stk. 3, er det for tidligere danske statsborgere over 22 år, der er født i udlandet, i tilfælde, hvor der ikke ved det fyldte 22. år er truffet en afgørelse i medfør af indfødsretslovens § 8, endvidere en betingelse, at de pågældende inden det fyldte 22. år har haft bopæl her i riget eller ophold her i riget af sammenlagt mindst 1 års varighed.

Bestemmelsen har således sammenhæng med indfødsretslovens § 8, hvoraf følger, at dansk indfødsret som udgangspunkt fortabes af danske statsborgere født i udlandet, som hverken gennem bopæl eller ophold i Danmark inden det fyldte 22. år har haft tilknytning til Danmark.

Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 228 som fremsat, side 59f., at det for tidligere danske statsborgere under 22 år, der er født i udlandet, betyder, at de pågældende efter generhvervelsen – for at bevare deres danske indfødsret ved det fyldte 22. år – i medfør af bestemmelsen i indfødsretslovens § 8 som udgangspunkt skal have boet her i riget eller have opholdt sig her under forhold, der tyder på samhørighed med Danmark. Det betyder i praksis, at de pågældende personer efter generhvervelsen af deres danske statsborgerskab vil få udstedt et bevis for deres danske indfødsret, der vil indeholde et forbehold om, at de i medfør af indfødsretslovens § 8 vil kunne fortabe indfødsretten ved det fyldte 22. år.

Det følger endvidere, at det for tidligere danske statsborgere over 22 år, der er født i udlandet, og som ikke har modtaget en afgørelse fra Udlændinge- og Integrationsministeriet om bevarelse af dansk statsborgerskab i medfør af indfødsretslovens § 8, er en yderligere betingelse, at de pågældende inden det fyldte 22. år enten har haft bopæl her i riget eller har haft ophold her i riget af sammenlagt mindst 1 års varighed.

Kravene om bopæl her i riget eller ophold af sammenlagt mindst 1 års varighed stilles med henblik på at iagttage de hensyn, der ligger bag bestemmelsen i indfødsretslovens § 8, stk. 1. Kravene svarer således i vidt omfang til de betingelser, der efter indfødsretslovens § 8, stk. 1, 1. pkt., stilles over for personer, der ønsker at få udstedt bevis for bevarelse af dansk indfødsret efter det fyldte 22. år.

Ved beregningen af den samlede varighed af den erklærendes tidligere ophold i Danmark vil den erklærendes oplysninger herom som udgangspunkt blive lagt til grund. Dokumentationskravet svarer dermed i disse sager til dokumentationskravet efter indfødsretslovens § 8, stk. 1, 1. pkt. Det bemærkes i den forbindelse, at personer, der måtte ønske at generhverve deres danske indfødsret i medfør af erklæringsadgangen, ikke i perioden efter, at de

har fortabt deres danske statsborgerskab, har været vidende om, at det fremadrettet ville blive relevant for dem at kunne redegøre for det præcise omfang af deres besøg i Danmark inden det fyldte 22. år.

Herudover følger det af bemærkningerne, at tidligere danske statsborgere, der er født i udlandet, som har modtaget en afgørelse fra Udlændinge- og Integrationsministeriet om, at de ved det fyldte 22. år har bevaret deres danske indfødsret i medfør af indfødsretslovens § 8, ikke vil skulle opfylde de yderligere krav om bopæl eller ophold her i riget.

Hvis tidligere danske statsborgere over 22 år, der er født i udlandet, derimod har modtaget en afgørelse fra Udlændinge- og Integrationsministeriet om, at de ved det fyldte 22. år har fortabt deres danske indfødsret i medfør af indfødsretslovens § 8, vil de ikke være omfattet af indfødsretslovens § 5 A, idet det er en betingelse, at indfødsretten skal være fortabt i medfør af den tidligere gældende indfødsretslovs § 7.

Endelig følger det af indfødsretslovens § 5 A, stk. 4, at når en tidligere dansk statsborger erhverver indfødsret ved afgivelse af erklæring, tilkommer indfødsretten også den pågældendes barn, herunder adoptivbarn, medmindre det udtrykkeligt er angivet, at et barn ikke skal være omfattet af erhvervelsen af indfødsret. Det er en forudsætning for et barns erhvervelse af dansk indfødsret, at den erklærende har del i forældremyndigheden over barnet, og at barnet er ugift og under 18 år. Er barnet undergivet fælles forældremyndighed, skal den anden forældremyndighedsindehaver meddele samtykke til, at barnet erhverver indfødsret med den erklærende. For et adoptivbarn er det tillige en betingelse, at adoptionen har gyldighed efter dansk ret. Det er endvidere en forudsætning for et barns erhvervelse af dansk indfødsret, at barnet opfylder det samme vandelskrav, som stilles til den erklærende.

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det forekommer fortsat jævnlige, at Udlændinge- og Integrationsministeriet konstaterer, at en person har erhvervet fremmed statsborgerskab før den 1. september 2015 og således har fortabt sit danske statsborgerskab i medfør af den tidligere gældende indfødsretslovs § 7.

Endvidere benyttes den gældende erklæringsordning kontinuerligt af et væsentligt antal tidligere danske statsborgere til at generhverve dansk statsborgerskab.

Således har Udlændinge- og Integrationsministeriet i perioden fra erklæringsordningens genindførelse den 1. juli 2021 til og med den 15. september

2025 modtaget i alt 867 erklæringer fordelt på 118 erklæringer i 2021, 181 i 2022, 187 i 2023, 219 i 2024 og 162 i 2025.

De modtagne erklæringer fordeler sig baseret på den erklærendes statsborgerskab på tidspunktet for afgivelse af erklæringen over hele perioden således: USA (250), Canada (130), Sverige (110), Norge (80), Australien (67), Det Forenede Kongerige (54), Tyskland (31), Schweiz (20), Tyrkiet (19), Frankrig (17) samt øvrige lande (89).

Det bemærkes, at tallene er behæftet med en vis usikkerhed, idet sagsbehandlingssystemerne, som Indfødsretskontoret benytter, er opbygget som journaliserings- og sagsbehandlingssystemer og ikke som egentlige statistiksystemer. Der tages på den baggrund forbehold for eventuelle registreringsfejl og efterregistreringer.

Det foreslås, at erklæringsadgangen for tidligere danske statsborgere, der har fortabt deres statsborgerskab i medfør af den tidligere gældende indfødsretslovs § 7, og som udløber den 1. juli 2026, forlænges for en periode på yderligere 5 år.

Forslaget vil således indebære, at et dansk statsborgerskab, der er fortabt før den 1. september 2015, kan generhverves ved afgivelse af erklæring herom inden den 1. juli 2031, såfremt de tilknyttede betingelser er opfyldt.

Der foreslås ikke ændringer til erklæringsordningen i øvrigt, der forudsættes administreret som hidtil.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes samlet set at være udgiftsneutralt for staten.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslagets § 1 om indførelse af krav om og betaling af gebyr for opholdstilladelse som udstationeret efter EU-reglerne om fri udveksling af tjenesteydelse vil indebære krav om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, hvis udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage. Der vil skulle indgives ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2.

Lovforslagets § 1 vil ligeledes indebære krav om betaling af gebyr senest samtidig med indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, forlængelse af opholdstilladelse, ansøgning om genoptagelse eller klage over afgørelser i sager vedrørende udstationerede tredjelandstatsborgere efter EU-reglerne. Udlændinge, der betaler for meget i gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, forlængelse af opholdstilladelse, ansøgning om genoptagelse eller klage over afgørelser i sådanne sager, vil ikke få det for meget betalte beløb tilbage, hvis dette beløb er højst 30 kr.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation eller udlændingens ret til ophold og arbejde i det land, hvori tjenesteyderen er etableret vil ikke kunne påklages, jf. den foreslåede § 46 a, stk. 6, nr. 3.

Udlændinge, som skal udstationeres i Danmark efter de foreslåede regler, vil have mulighed for at indgive deres ansøgning både her i landet og i udlandet.

Den del af lovforslaget, som vedrører nedlæggelsen af Det Nationale Integrationsråd vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslagets § 1, nr. 3, om indførelse af krav om opholdstilladelse og betaling af gebyr for ansøgning herom for udstationerede tredjelandstatsborgere ved levering af tjenesteydelser i henhold til TEUF artikel 56 vurderes at være i overensstemmelse med EU-retten.

Lovforslagets § 1, nr. 3, vurderes endvidere at være i overensstemmelse med associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger i pkt. 2.1.2.

De dele af lovforslaget, som vedrører nedlæggelsen af Det Nationale Integrationsråd og forlængelse af erklæringsadgangen for tidligere danske statsborgere vurderes ikke at indeholde EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 16. januar 2026 til den 13. februar 2026 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet (Advokatsamfundet), Akademikernes Centralorganisation, Amnesty International, Asylret, Bedsteforældre for Asyl, Beskæftigelsesrådet, Danske Byggefog, Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU), Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Havne, Danske Rederier, Dansk Erhverv, Danske Shipping- og Havnevirksomheder, Danske Universiteter, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Flygtningehjælp Ungdom (DFUNK), Dansk Industri (DI), Dansk Kunstnerråd, Dansk Metal, Dansk Socialrådgiverforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det Nationale Integrationsråd, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Domstolsstyrelsen, EUROFISH, Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH), Finans Danmark, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Færøernes Landsstyre, GLS-A, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), HK/Danmark, HK/Kommunal, HK/Privat, HORESTA, Indvandrermedicinsk klinik, Odense Universitetshospital, Indvandreradgivning, Institut for Menneskerettigheder, International Community/Erhverv Aarhus, Kirkernes Integrationstjeneste, Kommunernes Landsforening (KL), Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagbevægelse, Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Københavns Byret, Landbrug og Fødevarer, Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Landsforeningen KRIM, Ledernes Hovedorganisation, Mellempfolkeligt Samvirke, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (tidl. Fredsfonden), Politiforbundet i Danmark, PROSA – Forbundet af It-professionelle, PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Røde Kors, SMVdanmark, SOS Racisme, TEKNIQ Arbejdsgiverne, Trykkefrihedsselskabet, Udlændingenævnet, Work-live-stay southern Denmark, Ældresagen, Ægteskab uden grænser og 3F.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre-udgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	<p>Lovforslagets § 1 om indførelse af krav om og betaling af gebyr for opholdstilladelse som udstationeret efter EU-reglerne om fri udveksling af tjenesteydelse vil indebære krav om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, hvis udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.</p> <p>Lovforslagets § 1 vil ligeledes indebære krav om betaling af gebyr senest samtidig med indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, forlængelse af opholdstilladelse, ansøgning om genoptagelse eller klage over afgørelser i sager vedrørende udstationerede tredjelandstatsborgere efter EU-reglerne.</p>

UDKAST

Klimamæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten		
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det fremgår af udlændingelovens § 2, stk. 1, at udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Det fremgår af udlændingelovens § 2, stk. 2, at udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Bestemmelsen i § 2, stk. 2, omfatter tredjelandstatsborgere, der har en afledt opholdsret som familiemedlemmer til unionsborgere eller til statsborgere i et EØS-land eller Schweiz, der udøver retten til fri bevægelighed som økonomisk aktive eller selvforsørgende i Danmark i overensstemmelse med betingelserne Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (herefter opholdsdirektivet). Med udlændingelovens § 2, stk. 2, 3. pkt., foreslås det, at 1. og 2. pkt. ikke skal gælde for udlændinge omfattet af § 6, stk. 2.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Med den foreslåede bestemmelse præciseres det, at en tredjelandstatsborger, der er udstationeret midlertidigt her i landet med henblik på at levere en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i EU, EØS eller Schweiz, ikke er omfattet af § 2, stk. 2, da denne persongruppe ikke er omfattet af opholdsdirektivet.

Samtidig vil bestemmelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 2, blive ophævet.

Til nr. 2

Det følger af udlændingelovens § 2, stk. 4, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser mv. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om registreringsbeviser og opholdskort efter § 6.

Det følger af udlændingelovens § 6, at der efter ansøgning udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

Med ændringen af § 2, stk. 4, 2. pkt., foreslås det at ændre »registreringsbeviser og opholdskort« til »registreringsbeviser, opholdskort og opholdstilladelser«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage, hvorfor der fremadrettet vil blive udstedt både registreringsbeviser, opholdskort og opholdstilladelser efter § 6.

Med den foreslåede ændring vil udlændinge- og integrationsministeren ligeledes få bemyndigelse til at fastsætte nærmere bestemmelser om opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Til nr. 3

Det følger af udlændingelovens § 4 a, stk. 2, at der i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 kan udstedes visum til længerevarende ophold med gyldighed begrænset til Danmark (langtidsvisum), dog højst med en gyldighedsperiode på 1 år, til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, § 9, § 9 a, stk. 2 eller 3, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 f, §§ 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, med henblik på at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn.

Det forslås i § 4 a, stk. 2, efter »opholdstilladelse efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget indebærer, at der vil kunne udstedes langtidsvisum til en udlænding, der meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, med henblik på, at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn. Det svarer til, hvad der gælder for andre udlændinge, der meddeles opholdstilladelse.

Der ændres med forslaget ikke på, at langtidsvisum højest kan have en gyldighedsperiode på 1 år. Langtidsvisummet vil dog ikke kunne gives for en periode, der ligger ud over udløbsdatoen for den opholds- og arbejdstilladelse, som udlændingen har i det EU-/EØS-land eller Schweiz, hvor udlændingen sædvanligvis udfører sit arbejde.

For en visumpligtig udlænding, som er ansat i en virksomhed, der er etableret i en EU-medlemsstat udenfor Schengenområdet, og som meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, vil Styrelsen for International Rekruttering og Integration bemyndige den lokale repræsentation til at udstede et langtidsvisum med henblik på, at udlændingen kan indrejse i Danmark og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn. Det vil således ikke være nødvendigt, at udlændingen forinden indgiver en visumanøgning. Betaling for den lokale repræsentations bistand følger af bekendtgørelse nr. xx af xx om betaling for tjenestehandlinger i udenrigstjenesten.

Til nr. 4

Det følger af EU-Domstolens retspraksis, at TEUF artikel 56 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for at en medlemsstat stiller krav om en opholdstilladelse for en udstationeret arbejdstager, når tjenesteyderen, som er etableret i EU, EØS eller Schweiz, midlertidigt udstationerer arbejdstageren til en anden medlemsstat i mere end 3 måneder, jf. SN m.fl. (C-540/22), præmis 103. Der kan for en sådan tilladelse kræves betaling af et gebyr, hvis gebyrets størrelse hverken er overdrevent eller urimeligt, jf. SN m.fl. (C-540/22), præmis 111. Om gebyrets størrelse udtalte EU-Domstolen

i samme dom, at det skal svare nogenlunde til de administrative omkostninger, der er forbundet med behandlingen af en ansøgning om udstedelse af tilladelsen, jf. SN m.fl. (C-540/22), præmis 120-121.

Udlændingeloven og EU-opholdsbekendtgørelsen indeholder i dag ikke hjemmel til at meddele opholdstilladelse i en situation omfattet af SN m.fl. (C-540/22) eller hjemmel til at opkræve gebyr for udstedelse af en sådan tilladelse.

Opholdskort til udstationerede tredjelandstatsborgere i henhold til TEUF artikel 56 meddeles i dag efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 1, jf. § 8, stk. 2, og er fritaget for betaling af gebyr.

Det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 2, at opholdskort efter stk. 1 udstedes for varigheden af den pågældendes påtænkte ophold.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3, at udstedelse af opholdskort som nævnt i stk. 2 forudsætter, at tredjelandstatsborgeren til dokumentation for sin opholdsret som udstationeret foreviser: 1) gyldigt pas, 2) dokumentation for at have fast beskæftigelse hos en tjenesteyder, der er etableret i EU, EØS eller Schweiz, 3) dokumentation for arbejde her i landet, 4) dokumentation for ret til ophold og arbejde i det land, hvori tjenesteyderen er etableret, og 5) dokumentation for muligheden for at vende tilbage til hjemlandet eller til det land, hvori tjenesteyderen er etableret, efter levering af tjenesteydelsen.

Det fremgår af udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2, at udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens §§ 2 og 6, er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

Med § 6, stk. 2, 1. pkt., foreslås det, at der efter ansøgning skal kunne gives opholdstilladelse til en udlænding, der udstationeres midlertidigt her i landet med henblik på at levere en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i EU, EØS eller Schweiz, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget indebærer, at der fremadrettet vil blive stillet krav om, at en udlænding, der udstationeres i Danmark med henblik på at levere en tjenesteydelse af mere end 90 dages varighed på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i et EU-/EØS-land eller Schweiz, senest inden 90 dage fra indreisen her i landet, skal søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort.

Samtidig vil EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 2, og § 25, stk. 1 og 2, blive ophævet, således at tredjelandsstatsborgere, der udstationeres, ikke længere vil kunne ansøge om et opholdskort.

Der ændres med forslaget ikke på kravene til dokumentation for, at udlændingen kan anses for at være udstationeret, jf. herved EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3. For at der kan meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, forudsætter det således personligt fremmøde, og at udlændingen kan forevise gyldigt pas, dokumentation for at have fast beskæftigelse hos en tjenesteyder, der er etableret i EU, EØS eller Schweiz, dokumentation for sit arbejde her i landet, dokumentation for sin ret til ophold og arbejde i det land, hvori tjenesteyderen er etableret, og dokumentation for mulighed for at vende tilbage til hjemlandet eller til det land, hvori tjenesteyderen er etableret, efter levering af tjenesteydelsen. Der henvises til EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3, nr. 1-5.

Ansøgning om opholdstilladelse vil skulle indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Der henvises til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 46, stk. 2, 1. pkt. Afslag på opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse vil kunne påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 3, 1. pkt., at klage til Udlændingenævnet skal være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen.

Det foreslås, at opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, skal kunne gives for op til 2 år med mulighed for forlængelse. Opholdstilladelse vil ikke kunne gives for en periode, der ligger ud over udløbsdatoen for den opholds- og arbejdstilladelse, som udlændingen har i det EU-/EØS-land eller Schweiz, hvor udlændingen sædvanligvis udfører sit arbejde. Det følger af SN m.fl. (C-540/22), præmis 117-118.

En udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6, er, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 3, fritaget for krav om arbejdstilladelse. Dette vil også gælde for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Med § 6, stk. 3, 1. pkt., foreslås det, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgning efter den foreslåede § 6, stk. 2, skal betale et gebyr på [2.800 kr.].

Med § 6, stk. 3, 2. pkt., foreslås det, at udlændingen senest samtidig med indgivelsen af ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, skal betale et gebyr på [1.700 kr.].

Med § 6, stk. 3, 3. og 4. pkt., foreslås det, at beløbene fra og med 2027 skal reguleres en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent, og at de regulerede beløb skal afrundes til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

De foreslåede gebyrer for at indgive ansøgning om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, vil skulle være betalt senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen. Ansøgningen vedlægges dokumentation for indbetalingen, f.eks. i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus. Betalingen vil anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen, uanset, at beløbet eventuelt først senere krediteres på kontoen tilhørende Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Med § 6, stk. 4, foreslås det, at ansøgning om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, kun skal kunne indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 2 b-3 a, § 4 b, eller i medfør af EU-reglerne, jf. den foreslåede § 6, stk. 2.

Den foreslåede § 6, stk. 4, vil indebære, at en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark i medfør af §§ 2 b-3 a, § 4 b på visum eller visumfrit ophold eller i medfør af den foreslåede § 6, stk. 2, vil kunne indgive ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, under opholdet her i landet.

Det vil bero på en konkret og individuel vurdering, om udlændingen vil have lovligt ophold som udstationeret efter den foreslåede § 6, stk. 2, men en ansøgning vil som udgangspunkt skulle tages under behandling, medmindre der er konkrete holdepunkter for, at udlændingen ikke har lovligt ophold som udstationeret efter § 6, stk. 2.

Indgiver udlændingen eksempelvis ansøgning om opholdstilladelse senere end 90 dage efter indrejsen, og må udlændingen på ansøgningstidspunktet anses for at være udstationeret, forudsættes det, at det i Styrelsen for International Rekruttering og Integrations vurdering vil indgå som et væsentligt moment, om udlændingen siden indrejsen løbende må anses for at have været udstationeret, jf. herved EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3. Kan

udlændingen anses for løbende at have haft ret til ophold som udstationeret, vil det som udgangspunkt lægges til grund, at udlændingen har lovligt ophold i medfør af EU-reglerne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2.

Kan udlændingen ikke anses for løbende at have haft ret til ophold som udstationeret, forudsættes det, at det i Styrelsen for International Rekruttering og Integrations vurdering vil indgå som et moment, for hvor lang en periode udlændingen ikke kan anses for at have været udstationeret. Må det lægges til grund, at udlændingen i en længere periode må anses for at have været udstationeret, er det et moment, der taler for, at udlændingen på ansøgningstidspunktet må anses for at have lovligt ophold som udstationeret efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2. Må det omvendt lægges til grund, at udlændingen kun har været udstationeret i en ganske kort periode, vil dette tale for, at udlændingen ikke kan anses for at have lovligt ophold.

Vurderingen skal ses i sammenhæng med, at en tjenesteyders ret til at udstationere sine ansatte er en følge af den grundlæggende ret til fri udveksling af tjenesteydelser inden for Unionens område, og at det derfor vurderes bedst overensstemmende med det almindelige proportionalitetsprincip, at en indgivelsesregel, der har karakter af en procedureregulering, ikke uden videre får den konsekvens, at en udstationeret udlænding henvises til at udrejse af Danmark med henblik på at genindrejse for på ny at indgive ansøgning om opholdstilladelse som udstationeret. Dette vejer særlig tungt, hvis udlændingen efter en helt umiddelbar vurdering må anses for at opfylde betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse, hvis vedkommende måtte udrejse og genindrejse med henblik på at indgive en ny ansøgning om opholdstilladelse. I sådanne tilfælde vil ansøgningen således som udgangspunkt blive taget under behandling.

Udlændingen vil også kunne indgive ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, fra udlandet. Det svarer til hvad der gælder for andre ansøgninger om opholdstilladelse, jf. herved udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 3. Udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 3, vil blive ændret i overensstemmelse hermed.

Med § 6, stk. 5, foreslås det, at ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, skal afvises, når udstationeringen har en varighed af 90 dage eller derunder.

Den foreslåede § 6, stk. 5, vil indebære, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration vil skulle afvise en ansøgning om opholdstilladelse

efter den foreslåede § 6, stk. 2, når udstationeringen har en varighed af 90 dage eller derunder. I sådanne tilfælde vil et eventuelt betalt gebyr skulle tilbagebetales fratrukket et beløb på 1.040 kr. Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 6, 2. pkt.

Til nr. 5

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 4, 1. pkt., at størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling og kontrol af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse.

Det foreslås i § 9 h, stk. 4, 1. pkt., at ændre »svarer til« til »modsvare«.

Der er tale om en rent sproglig ændring af bestemmelsens ordlyd, der har til formål at give mulighed for at uddybe lovbemærkningerne, så der skabes mere gennemsigtighed med, hvilke omkostninger Styrelsen for International Rekruttering og Integration indregner i gebyrsatserne, jf. herved § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.1.1.2 og 2.1.2.

Til nr. 6

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 6, at hvis en gebyrpålagt ansøgning om opholdstilladelse afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5-7, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 9, § 9 g, stk. 3 og 4, § 9 i, stk. 8-10, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 4 og 5, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 q, stk. 10-12, § 11, stk. 11, og § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr. (2012-niveau).

Beløbet reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent, dog afrundes de regulerede beløb til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr., jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 13, 1. og 4. pkt. I 2026-niveau udgør beløbet 1.040 kr., jf. gebyrbekendtgørelsens § 7, stk. 2.

Det foreslås i § 9 h, stk. 6, 2. pkt., at hvis en ansøgning, der er omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. de foreslåede § 6, stk. 4 og 5, og § 47 b, vil gebyret skulle tilbagebetales fratrullet et beløb på 1.040 kr.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandssstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage. Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 4, hvorefter tredjelandssstatsborgeren kun kan indgive ansøgningen om opholdstilladelse her i landet, hvis vedkommende har lovligt ophold, og den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 5, hvorefter en ansøgning afvises, når udstationeringen har en varighed af 90 dage eller derunder.

Forslaget indebærer, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, vil få gebyret tilbagebetalt fratrullet et beløb på 1.040 kr. (2026-niveau), hvis ansøgningen afvises, fordi udlændingen ikke havde lovligt ophold efter den foreslåede § 6, stk. 4, fordi udstationeringen havde en varighed af 90 dage eller derunder, jf. den foreslåede § 6, stk. 5, eller fordi udlændingen ikke i forbindelse med ansøgningens indgivelse ville afgive personfotografi eller medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. § 47 b.

Beløbet vil fra og med 2027 skulle reguleres en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Der henvises til den foreslåede ændring af § 9 h, stk. 13, 1. pkt., der bliver stk. 14, 1. pkt.

Til nr. 7

Det følger bl.a. af udlændingelovens § 9 h, stk. 7, 1. pkt., at en gebyrpålagt ansøgning afvises, hvis udlændingen ikke har betalt gebyr, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr. (2016-niveau), det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, eller den udestående gebyrindbetaling skyldes, at gebyret er reguleret i perioden mellem indbetalingen og ansøgningens indgivelse.

Det beløb, der er angivet i § 9 h, stk. 7, 1. pkt., reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent, dog afrundes de regulerede beløb til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr., jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 13, 2. og

4. pkt. I 2026-niveau udgør beløbet 270 kr., jf. gebyrbekendtgørelsens § 5, stk. 9.

Det foreslås i § 9 h, stk. 7, 2. pkt., at tilsvarende skal gælde for en ansøgning efter den foreslåede § 6, stk. 2, hvis betingelsen i den foreslåede § 6, stk. 3, ikke er opfyldt, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 270 kr., det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, jf. den foreslåede § 6, stk. 3, eller den udestående gebyrindbetaling skyldes, at gebyret er reguleret i perioden mellem indbetalingen og ansøgningens indgivelse.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage, og den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 3, hvorefter tredjelandsstatsborgeren skal betale gebyr for at indgive en sådan ansøgning.

Forslaget vil indebære, at en ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, vil blive afvist, hvis der ikke er betalt gebyr, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 270 kr., det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, jf. den foreslåede § 6, stk. 3, eller den udestående gebyrindbetaling skyldes, at gebyret er reguleret i perioden mellem indbetalingen og ansøgningens indgivelse.

Beløbet vil fra og med 2027 skulle reguleres en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 13, 4. pkt., der bliver stk. 14, 4. pkt.

Det svarer til, hvad der i øvrigt gælder for gebyrpålagte ansøgninger, der indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

De gældende regler i § 9 h, stk. 7, 2. og 3. pkt., der bliver 3. og 4. pkt., hvorefter udlændingen i de oplistede tilfælde får en frist til at indbetale det udestående gebyr, og hvorefter ansøgningen afvises, hvis det udestående gebyr ikke indbetales inden for fristen, videreføres uændret og vil derfor også omfatte ansøgninger nævnt i den foreslåede § 9 h, stk. 7, 2. pkt.

Til nr. 8

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 1. pkt., skal en udlænding, der indgiver ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen betale et gebyr på 1.040 kr.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget vil indebære, at indgivelse af ansøgning om genoptagelse er betinget af, at der er betalt et gebyr på 1.040 kr. (2026-niveau).

Gebyret skal være betalt senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse. Dette gælder både i forhold til ansøgninger om genoptagelse, der indgives skriftligt, og ansøgninger om genoptagelse der indgives ved personlig eller telefonisk henvendelse. I forbindelse med ansøgningen om genoptagelse skal der indleveres dokumentation for indbetalingen f.eks. i form af kvittering for overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse, uanset at beløbet eventuelt først senere krediteres på kontoen tilhørende Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Ansøgningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor ansøgningen modtages af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Der skal betales gebyr for hver ansøgning om genoptagelse af en sag, der indgives.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis ansøgningen om genoptagelse frafaldes, eller ansøgningen af anden grund ikke længere har betydning for udlændingen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 2. pkt., skal en klager, der indgiver klage over en afgørelse, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 1.040 kr.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget vil indebære, at indgivelse af klage er betinget af, at klager har betalt et gebyr på 1.040 kr. (2026-niveau) til Udlændingenævnet.

Når en udlænding meddeles afslag på opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, skal Styrelsen for International Rekruttering og Integration i forbindelse med klagevejledningen tillige vejlede om, at indgivelse af klage er betinget af betalt gebyr og om, at det i forbindelse med klagen bør angives, hvortil der med frigørende virkning kan ske tilbagebetaling af klagegebyret, hvis dette bliver aktuelt. Tilbagebetaling vil kunne ske til det betalingskort, der blev anvendt til indbetalingen af gebyret, til klagers Nemkonto, hvis klager har en sådan, eller til en anden bankkonto.

Gebyret skal være betalt senest samtidig med indgivelsen af klagen. Dette gælder både i forhold til klager, der indgives skriftligt, og klager, der indgives ved telefonisk henvendelse. I forbindelse med klagen skal der indleveres dokumentation for indbetalingen f.eks. i form af kvittering for overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af klagen.

Klagen anses for indgivet den dato, hvor klagen modtages af Udlændingenævnet.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis klagen frafaldes, eller klagen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 3. pkt., skal en klager, der indgiver ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af den foreslåede § 9 h, stk. 11, 2. pkt., senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen betale et gebyr på 1.040 kr.

Forslaget vil indebære, at indgivelsen af en ansøgning om genoptagelse af en klagesag er betinget af, at klager har betalt et gebyr på 1.040 kr. (2026-niveau).

Gebyret skal være betalt senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse. Dette gælder både i forhold til ansøgninger om genoptagelse, der indgives skriftligt, og ansøgninger om genoptagelse, der indgives ved telefonisk henvendelse. I forbindelse med ansøgningen om genoptagelse skal der indleveres dokumentation for indbetalingen f.eks. i form af kvittering for overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse, uanset at beløbet eventuelt først senere krediteres på kontoen tilhørende Udlændingenævnet.

Ansøgningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor ansøgningen modtages af Udlændingenævnet.

Der skal betales gebyr for hver ansøgning om genoptagelse af en klagesag, der indgives.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis ansøgningen om genoptagelse frafaldes, eller ansøgningen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

Til nr. 9

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 11, der bliver stk. 12, at gebyr efter § 9 h, stk. 5, 1. pkt., stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, 1. pkt. (genoptagelsessager), tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Gebyr efter § 9 h, stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 2. pkt., og stk. 10, 2. pkt. (klagesager), tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvist medhold i klagen. Gebyr efter § 9 h, stk. 5, 3. pkt., stk. 8, 3. pkt., og stk. 10, 3. pkt. (genoptagelse af klagesager), tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Med ændringen af § 9 h, stk. 11, 1. pkt., der bliver stk. 12, 1. pkt., foreslås det at ændre »stk. 5, 1. pkt., stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, 1. pkt.« til »stk. 5, 1. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt.«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage, og den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 11, 1. pkt., hvorefter en udlænding, der søger

genoptagelse af en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, skal betale et gebyr.

Ændringen af § 9 h, stk. 11, 1. pkt., der bliver stk. 12, 1. pkt., vil indebære, at gebyr betalt efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 1. pkt., skal tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse af en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, imødekommes. Gebyret vil således skulle tilbagebetales, hvis sagen genoptages til realitetsbehandling. Meddeler Styrelsen for International Rekruttering og Integration afslag på genoptagelse af sagen, vil der derimod ikke ske tilbagebetaling af gebyret.

Med ændringen af § 9 h, stk. 11, 2. pkt., der bliver stk. 12, 2. pkt., foreslås det at ændre »stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 2. pkt., og stk. 10, 2. pkt.« til »stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 2. pkt., stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt.«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage, og den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 11, 2. pkt., hvorefter en udlænding, der klager over en afgørelse, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, skal betale et gebyr.

Ændringen af § 9 h, stk. 11, 2. pkt., der bliver stk. 12, 2. pkt., vil indebære, at gebyr betalt efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 2. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvist medhold i sin klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Der vil skulle ske tilbagebetaling af det indbetalte gebyr, hvis Udlændingenævnet træffer afgørelse om omgørelse af den afgørelse, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet efter den foreslåede § 6 stk. 2. Endvidere vil gebyret skulle tilbagebetales, hvis Udlændingenævnet træffer afgørelse om, at sagen skal hjemvises til fornyet behandling hos Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Med ændringen af § 9 h, stk. 11, 3. pkt., der bliver stk. 12, 3. pkt., foreslås det at ændre »stk. 5, 3. pkt., stk. 8, 3. pkt., og stk. 10, 3. pkt.« til »stk. 5, 3. pkt., stk. 8, 3. pkt., stk. 10, 3. pkt., og stk. 11, 3. pkt.«

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage, og den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 11, 3. pkt., hvorefter en udlænding, der søger genoptagelse af en klagesag efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, skal betale et gebyr.

Ændringen af § 9 h, stk. 11, 3. pkt., der bliver stk. 12, 3. pkt., vil indebære, at gebyr betalt efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 3. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse af en klagesag efter den foreslåede § 6, stk. 2, imødekommes. Gebyret vil således skulle tilbagebetales, hvis klagesagen genoptages til realitetsbehandling. Meddeler Udlændingenævnet afslag på genoptagelse af sagen, vil der derimod ikke ske tilbagebetaling af gebyret.

Hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes, og realitetsbehandlingen fører til en omgørelse af den af Udlændingenævnet tidligere truffe afgørelse, skal der herudover ske tilbagebetaling af det tidligere indbetalte klagegebyr, jf. herved § 9 h, stk. 11, 2. pkt., der bliver stk. 12, 2. pkt.

Til nr. 10

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 12, der bliver stk. 13, at ansøgningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen om betaling af gebyr i stk. 5, 1. pkt., stk. 8, 1. pkt., eller stk. 10, 1. pkt., ikke er opfyldt. Klagen afvises, hvis betingelsen om betaling af gebyr i stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 2. pkt., eller stk. 10, 2. pkt., ikke er opfyldt. Ansøgningen om genoptagelse af klagesagen afvises, hvis betingelsen om betaling af gebyr i stk. 5, 3. pkt., stk. 8, 3. pkt., eller stk. 10, 3. pkt., ikke er opfyldt.

Med ændringen af § 9 h, stk. 12, 1. pkt., der bliver stk. 13, 1. pkt., foreslås det at ændre »stk. 5, 1. pkt., stk. 8, 1. pkt., eller stk. 10, 1. pkt.« til »stk. 5, 1. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 10, 1. pkt., eller stk. 11, 1. pkt.«

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen

har en varighed af mere end 90 dage, og den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 11, 1. pkt., hvorefter en udlænding, der søger genoptagelse af en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, skal betale et gebyr.

Ændringen af § 9 h, stk. 12, 1. pkt., der bliver stk. 13, 1. pkt., vil indebære, at ansøgningen om genoptagelse af en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, afvises, hvis der ikke er betalt gebyr efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 1. pkt. Styrelsen for International Rekruttering og Integration vil således som første led i sagsbehandlingen af en ansøgning om genoptagelse som nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 1. pkt., kontrollere, om udlændingen inden for betalingsfristen har indbetalt gebyr for indgivelsen af ansøgningen. Dette vil ske ved opslag i det it-system, hvori indbetalinger registreres, når de er modtaget.

Hvis der ikke er betalt gebyr for indgivelse af ansøgningen om genoptagelse, afvises ansøgningen. Afvises ansøgningen om genoptagelse, skal et eventuelt for sent indbetalt eller størrelsesmæssigt utilstrækkeligt indbetalt gebyr tilbagebetales, jf. gebyrbekendtgørelsens § 8, nr. 3.

Afvisningen vil indebære, at ansøgningen om genoptagelse ikke realitetsbehandles.

Med ændringen af § 9 h, stk. 12, 2. pkt., der bliver stk. 13, 2. pkt., foreslås det at ændre »stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 2. pkt., eller stk. 10, 2. pkt.« til »stk. 5, 2. pkt., stk. 8, 2. pkt., stk. 10, 2. pkt., eller stk. 11, 2. pkt.«

Ændringen af § 9 h, stk. 12, 2. pkt., der bliver stk. 13, 2. pkt., vil indebære, at klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter den foreslåede § 6, stk. 2, afvises, hvis der ikke er betalt gebyr efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 2. pkt. Udlændingenævnet vil således som første led i sagsbehandlingen af en klage som nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 2. pkt., kontrollere, om udlændingen inden for betalingsfristen har indbetalt gebyr for indgivelsen af klagen. Dette vil ske ved opslag i det it-system, hvori indbetalinger registreres, når de er modtaget.

Hvis gebyret for indgivelse af klage ikke er betalt, afvises ansøgningen. Afvises klagen skal et eventuelt for sent indbetalt eller størrelsesmæssigt utilstrækkeligt indbetalt gebyr tilbagebetales, jf. gebyrbekendtgørelsens § 9, nr. 3.

Afvisningen vil indebære, at klagen ikke realitetsbehandles.

Efter ændringen af § 9 h, stk. 12, 3. pkt., der bliver stk. 13, 3. pkt., foreslås det at ændre »stk. 5, 3. pkt., stk. 8, 3. pkt., eller stk. 10, 3. pkt.« til »stk. 5, 3. pkt., stk. 8, 3. pkt., stk. 10, 3. pkt., eller stk. 11, 3. pkt.«

Ændringen af § 9 h, stk. 12, 3. pkt., der bliver stk. 13, 3. pkt., vil indebære, at ansøgningen om genoptagelse af en klagesag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en sag efter den foreslåede § 6, stk. 2, afvises, hvis der ikke er betalt gebyr efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 3. pkt. Udlændingenævnet vil således som første led i sagsbehandlingen af en ansøgning om genoptagelse som nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 3. pkt., kontrollere, om udlændingen inden for betalingsfristen har indbetalt gebyr for indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse. Dette vil ske ved opslag i det it-system, hvori indbetalinger registreres, når de er modtaget.

Hvis gebyret for indgivelse af ansøgning om genoptagelse af klagesagen ikke er betalt, afvises ansøgningen. Afvises ansøgningen om genoptagelse, skal et eventuelt for sent indbetalt eller størrelsesmæssigt utilstrækkeligt indbetalt gebyr tilbagebetales, jf. gebyrbekendtgørelsens § 10, nr. 3.

Afvisningen vil indebære, at ansøgningen om genoptagelse ikke realitetsbehandles.

Til nr. 11

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 13, der bliver stk. 14, at de beløb, der er angivet i § 9 h, stk. 5 og 6, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De beløb, der er angivet i § 9 h, stk. 7, 1. pkt., og stk. 8, reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De beløb, der er angivet i § 9 h, stk. 9 og 10, reguleres fra og med 2024 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Det foreslås i udlændingelovens § 9 h, stk. 13, 1. pkt., der bliver stk. 14, 1. pkt., at ændre »stk. 5 og 6« til »stk. 5 og stk. 6, 1. pkt.« og efter 3. pkt. at indsætte som nyt punktum: »De beløb, der er angivet i stk. 6, 2. pkt., stk. 7, 2. pkt., og stk. 11, reguleres fra og med 2027 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

Den foreslåede ændring af § 9 h, stk. 13, 1. pkt., der bliver stk. 14, 1. pkt., er en konsekvensændring. Forslaget skal således ses i sammenhæng med forslaget om, at indsætte et andet punktum i § 9 h, stk. 6.

Forslaget om efter § 9 h, stk. 13, 3. pkt., der bliver stk. 14, at indsætte et nyt punktum vil indebære, at beløbene, som er angivet i de foreslåede bestemmelser i § 9 h, stk. 6, 2. pkt., § 9 h, stk. 7, 2. pkt., og § 9 h, stk. 11, fra og med 2027 vil skulle reguleres en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Den gældende regel om, at de regulerede beløb afrundes til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr., videreføres uændret og vil derfor også omfatte beløb, der er angivet i de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 9 h, stk. 6, 2. pkt., stk. 7, 2. pkt., og stk. 11.

Til nr. 12

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 14, der bliver stk. 15, at betaler udlændingen eller virksomheden et beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales efter § 9 h, stk. 1, 3, 5, 8, 9 eller 10, tilbagebetales det overskydende beløb ikke, hvis dette beløb udgør 30 kr. eller derunder.

Med den foreslåede ændring af udlændingelovens § 9 h, stk. 14, der bliver stk. 15, ændres »stk. 1, 3, 5, 8, 9 eller 10« til »stk. 1, 3, 5 eller 8-11, eller § 6, stk. 3«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 3, hvorefter en udlænding, der søger opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, skal betale et gebyr. Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede § 9 h, stk. 11, hvorefter der for indgivelse af ansøgning om genoptagelse, for indgivelse af klage og for ansøgning om genoptagelse af en klagesag vedrørende den foreslåede § 6, stk. 2, senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skal betales et gebyr på 1.040 kr. (2026-niveau).

Forslaget indebærer, at såfremt udlændingen betaler et beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales efter de foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 3, og

§ 9 h, stk. 11, vil det overskydende beløb ikke blive tilbagebetalt, hvis dette beløb udgør 30 kr. eller derunder.

Til nr. 13

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 15, der bliver stk. 16, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer fastsat efter § 9 h, stk. 1 og 3 og stk. 5, jf. stk. 1 og 3, og stk. 8-10, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter § 9 h, stk. 6 og 11.

Med de foreslåede ændringer af udlændingelovens § 9 h, stk. 15, der bliver stk. 16, foreslås det at ændre »stk. 8-10« til »stk. 8-11«, og » stk. 6 og 11« til »stk. 6 og 12«.

Forslaget om at ændre stk. 8-10 til stk. 8-11 skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 3, hvorefter en udlænding, der søger opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, skal betale et gebyr. Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede § 9 h, stk. 11, hvorefter der for indgivelse af ansøgning om genoptagelse, for indgivelse af klage og for ansøgning om genoptagelse af en klagesag vedrørende den foreslåede § 6, stk. 2, senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skal betales et gebyr på 1.040 kr. (2026-niveau).

Med forslaget vil udlændinge- og integrationsministeren blive bemyndiget til at kunne fastsætte regler om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer fastsat efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 6, stk. 3, og § 9 h, stk. 11.

Forslaget om at ændre stk. 6 og 11 til stk. 6 og 12 er en konsekvensændring. Forslaget skal således ses i sammenhæng med forslaget om at indsætte et nyt stykke 11 i udlændingelovens § 9 h, hvorefter § 9 h, stk. 11, bliver stk. 12.

Til nr. 14-17

Udlændingelovens § 10, stk. 1-6, regulerer tilfælde, hvor en udlænding er udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n og 9 p, fordi udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, eller som følge af kriminalitet mv.

Det foreslås, at § 10, stk. 1 og 2, stk. 4, 1. pkt., stk. 5 og 6, ændres således, at der indsættes en henvisning til den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2.

Forslagene skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringerne betyder, at en udlænding vil være udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, af de i § 10, stk. 1 og 2, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5 og 6, nævnte grunde.

Forslaget om i § 10, stk. 5, at ændre henvisningen til § 6 til § 6, stk. 1, er en konsekvens af, at der fremadrettet vil blive udstedt registreringsbevis og opholdskort efter udlændingelovens § 6, stk. 1, og opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Til nr. 18

Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 1, at opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet, og at opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændingebekendtgørelsens § 15 regulerer, hvornår en opholdstilladelse meddeles med mulighed for varigt ophold, og hvornår den meddeles med henblik på midlertidigt ophold her i landet.

Det foreslås i udlændingelovens § 11, stk. 1, efter »Opholdstilladelse efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget vil indebære, at opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, vil blive meddelt med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet, og at opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændingebekendtgørelsens § 15 forventes at blive ændret, således at det kommer til at fremgå, at opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, gives med henblik på midlertidigt ophold. Det svarer til, hvad der gælder for alle andre opholdstilladelser, der udstedes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Til nr. 19

Efter udlændingelovens § 28, stk. 1, kan en udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i en række oplyste tilfælde, jf. dog § 28 a.

Det følger af udlændingelovens § 28, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i § 28, stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 5 og § 28 a.

Bestemmelserne i § 28, stk. 1 og 3, 1. pkt., omfatter således både udlændinge, der ikke har opholdstilladelse og udlændinge, der ikke har fået udstedt opholdskort.

Det fremgår af udlændingelovens § 6, at der efter ansøgning udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4 og 5.

Det foreslås i udlændingelovens § 28, *stk. 1* og 3, at ændre »§ 6« til »§ 6, stk. 1«.

Forslagene skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringerne er således en konsekvens af, at der fremadrettet vil blive udstedt registreringsbevis og opholdskort efter udlændingelovens § 6, stk. 1, og opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Til nr. 20

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 2, at der alene fastsættes indrejseforbud for en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Det foreslås i § 32, *stk. 2*, at ændre »EU-reglerne,« til »EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med, at udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke vil være omfattet af § 32, stk. 2, som gennemfører opholdsdirektivets artikel 15, stk. 3, da udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke er omfattet af opholdsdirektivet.

Ændringen vil indebære, at udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke vil være omfattet af § 32, stk. 2. Dette indebærer ikke ændringer af gældende ret.

Til nr. 20

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 7, 1. pkt., at et indrejseforbud, der er meddelt en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, ophæves efter ansøgning, hvis den pågældendes personlige adfærd ikke længere kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel imod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Det foreslås i § 32, *stk. 7, 1. pkt.*, at ændre »EU-reglerne,« til »EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med, at udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke vil være omfattet af § 32, stk. 7, 1. pkt., gennemfører opholdsdirektivets artikel 32, da udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke er omfattet af opholdsdirektivet.

Ændringen vil indebære, at udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke vil være omfattet af § 32, stk. 7, 1. pkt. Dette indebærer ikke ændringer af gældende ret.

Til nr. 22

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 8, nr. 1, at et indrejseforbud bortfalder, når den pågældende under de i § 10, stk. 3-6, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, dvs. i tilfælde hvor der foreligger udelukkelsesgrunde, men hvor der alligevel gives opholdstilladelse f.eks. med henvisning til ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed.

Det foreslås, at der i § 32, *stk. 8, nr. 1*, efter »opholdstilladelse efter« indsættes »§ 6, stk. 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage. Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer af § 10, stk. 4-6, om udelukkelsesgrunde.

Forslaget vil indebære, at et indrejseforbud vil bortfalde, når udlændingen under de i § 10, stk. 3-6, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Til nr. 23

Det fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 8, nr. 2, at et indrejseforbud bortfalder når den pågældende, efter at der er foretaget en vurdering svarende til den i § 32, stk. 7, 1. og 2. pkt., nævnte vurdering (af om et indrejseforbud, der er meddelt en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, efter ansøgning kan ophæves), får udstedt et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6.

Det foreslås i § 32, *stk. 8, nr. 2*, at ændre »§ 6« til »§ 6, stk. 1«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med, at udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke vil være omfattet af § 32, stk. 7, 1. pkt., hvorefter et indrejseforbud i visse tilfælde kan ophæves efter ansøgning. Der henvises til den foreslåede ændring af § 32, stk. 7, 1. pkt.

Ændringen vil indebære, at udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke vil være omfattet af § 32, stk. 8, nr. 2. Dette indebærer ikke ændringer af gældende ret.

Til nr. 24

Det fremgår af udlændingelovens § 33, stk. 2, at i afgørelser, der er omfattet af § 33, stk. 1, 1. pkt., fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse.

Det foreslås i § 33, *stk. 2, 1. pkt.*, at ændre »de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4,« til: »§ 2, stk. 1 og 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med, at udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke vil være omfattet af § 33, stk. 2, 1. pkt., som gennemfører opholdsdirektivets artikel 30, stk. 3, da udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke er omfattet af opholdsdirektivet.

Til nr. 25

Det følger af udlændingelovens § 33 a, stk. 1, at en udlænding har ret til at blive her i landet under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 9 d eller en ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 eller 6, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 8 eller 9, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 4, § 9 n, stk. 2, § 9 p, stk. 2, eller § 9 q, stk. 11.

Det foreslås, i § 33 a, *stk. 1*, at ændre »§ 9, stk. 25,« til »§ 6, stk. 4, § 9, stk. 25,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger

fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage. Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 4, hvorefter ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, kan indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 2 b-3 a, § 4 b, eller i medfør af EU-reglerne jf. den foreslåede § 6, stk. 2.

Ændringen vil indebære, at en udlænding vil have ret til at blive her i landet, jf. § 33 a, stk. 1, hvis udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, er tilladt indgivet i medfør af den foreslåede § 6, stk. 4.

Til nr. 26

Det følger af udlændingelovens § 33 a, stk. 3, nr. 3, at når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q til en udlænding med indrejseforbud, jf. § 10, stk. 4.

Det forslås i § 33 a, stk. 3, nr. 3, efter »opholdstilladelse efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringen vil indebære, at en udlænding med indrejseforbud, jf. § 10, stk. 4, kan meddeles processuelt ophold under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, når ganske særlige grunde taler herfor. Ganske særlige grunde vil f.eks. kunne foreligge, hvis der er konkret grund til at antage, at ansøgningen vil kunne føre til, at udlændingen meddeles opholdstilladelse her i landet.

Det svarer til, hvad der i dag gælder for udlændinge, som har et indrejseforbud, jf. § 10, stk. 4, og som indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Til nr. 27

Det følger af udlændingelovens § 33 a, stk. 3, nr. 4, at når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles ret til at blive her i landet

under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Det forslås i § 33 a, stk. 3, nr. 4, efter »afgørelse efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringen vil indebære, at en udlænding kan meddeles processuelt ophold under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, når ganske særlige grunde taler herfor. Ganske særlige grunde vil f.eks. kunne foreligge i tilfælde, hvor der på baggrund af de foreliggende oplysninger er konkret grund til at antage, at udlændingemyndighedens afgørelse vil skulle omgøres.

Det svarer til, hvad der i dag gælder for udlændinge, som indgiver ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Til nr. 28

Det følger af udlændingelovens § 33 b, stk. 1, nr. 1, at der tillægges opsættende virkning ved afgørelser som nævnt i § 33, stk. 1, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt udlændingen, hvis den pågældende enten er omfattet af EU-reglerne, jf. dog § 33, stk. 2, 2. pkt., er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 1, at en udstationeret tredjelandsstatsborger skal ansøge om et opholdskort senest 3 måneder efter indrejsen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder.

Det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2, at påklages en afgørelse efter denne bekendtgørelse til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, inden 7 dage, efter at den er meddelt den pågældende, tillægges klagen opsættende virkning efter reglerne i udlændingelovens § 33 b. Opsættende virkning kan dog nægtes, hvis ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33 b.

Det foreslås i § 33 b, stk. 1, nr. 1, at ændre »EU-reglerne,« til: »§ 2, stk. 1 og 2 (EU-reglerne),«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Den foreslåede ændring vil indebære, at et afslag på opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, der påklages til Udlændingenævnet, ikke vil være omfattet af § 33 b, stk. 1, nr. 1, hvorfor en sådan klage ikke vil kunne tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler herfor, jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 2, 1. pkt.

Til nr. 29

Det følger af udlændingelovens § 33 b, stk. 1, nr. 4, at der tillægges opsættende virkning ved ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 7, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 10, § 9 j, stk. 3, § 9 k, stk. 3, § 9 l, stk. 3, § 9 m, stk. 5, § 9 n, stk. 3, § 9 p, stk. 3, eller § 9 q, stk. 12.

Det foreslås i § 33 b, stk. 1, nr. 4, at ændre »§ 9, stk. 25,« til »§ 6, stk. 4, § 9, stk. 25,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage. Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 4, hvorefter ansøgning om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, kan indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 2 b-3 a, § 4 b, eller i medfør af EU-reglerne jf. den foreslåede § 6, stk. 2.

Ændringen vil indebære, at en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, vil blive tillagt opsættende virkning, når ansøgningen tillades indgivet her i landet efter den foreslåede § 6, stk. 4.

Til nr. 30

Det fremgår af udlændingelovens § 37, stk. 8, at frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 og hjemrejselovens § 16 ikke må finde sted i et tidsrum, der overstiger 3 måneder for udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og 6 måneder for andre udlændinge. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 6 måneder for udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og 12 måneder for andre udlændinge, hvis der foreligger særlige omstændigheder, såfremt udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Det foreslås i § 37, stk. 8, 1. og 2. pkt., at ændre »EU-reglerne« til »EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringerne vil indebære, at det udelukkende er udlændinge omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, som vil være omfattet af henholdsvis 3-månedersreglen i § 37, stk. 8, 1. pkt., og 6-månedersreglen i § 37, stk. 8, 2. pkt., mens udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ligesom andre udlændinge vil være omfattet af 6-månedersreglen og 12-månedersreglen, jf. herved § 37, stk. 8, 1. og 2. pkt.

Det bemærkes, at 3-månedersreglen i § 37, stk. 8, 1. pkt., og 6-månedersreglen i § 37, stk. 8, 2. pkt., implementerer EU-Domstolens dom i sag C-718/19, *Ordre des barreaux francophones et germanophone*, som vedrørte brugen af en frihedsberøvende foranstaltning i forhold til udlændinge omfattet af opholdsdirektivet. Udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, er ikke omfattet af opholdsdirektivet og skal dermed heller ikke omfattes af de grænser for frihedsberøvelse, som gælder for udlændinge omfattet af opholdsdirektivet.

Bestemmelsen i § 37, stk. 8, 3. pkt., videreføres uændret.

Til nr. 31

Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 2, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 og i sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, kan beslutte at indhente oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, sager om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, eller sager om udstedelse af visum efter §§ 4 eller 4 a.

Det foreslås to steder i § 40, stk. 2, 1. pkt., at ændre »§§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q« til »§ 6, stk. 2, §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringerne vil indebære, at Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets nuværende adgang til under behandlingen af en sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 (asyl) eller om bortfald, forlængelse eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse, under visse betingelser at kunne indhente oplysninger fra sager om opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, vil blive udvidet til også at omfatte indhentelse af oplysninger fra sager omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2.

Til nr. 32

Det fremgår af udlændingelovens § 6, at der efter ansøgning udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4 og 5. En udstationeret tredjelandsstatsborger kan få udstedt opholdsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 1, jf. § 8, stk. 2, jf. udlændingelovens § 6.

Det fremgår af udlændingelovens § 40, stk. 7, at den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling.

Det foreslås i § 40, stk. 7, at ændre »§ 6« til: »§ 6, stk. 1«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Med ændringen præciseres det, at registreringsbevis og opholdskort udstedes efter udlændingelovens § 6, stk. 1. Ændringen indebærer ikke ændringer af gældende ret.

Til nr. 33

Det fremgår af udlændingelovens § 40 e, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International rekruttering og Integration i egne sagsbehandlingssystemer foretager den endelige registrering af oplysninger om navn, fødselsdato, fødselsland og statsborgerskabsforhold for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6.

Det fremgår af udlændingelovens § 6, at der efter ansøgning udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4 og 5.

Det foreslås i § 40 e, at ændre »registreringsbevis eller opholdskort« til »registreringsbevis, opholdskort eller opholdstilladelse«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringen indebærer, at det af § 40 e vil komme til at fremgå, at der vil kunne udstedes både registreringsbevis, opholdskort og opholdstilladelse efter § 6.

Til nr. 34

Det fremgår af udlændingelovens § 40 f, stk. 1, at der til brug for identifikation og identitetskontrol optages fingeraftryk og personfoto af en udlænding, som indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, jf. dog stk. 3-5.

Det foreslås i § 40 f, stk. 1, efter »opholdstilladelse efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«, og efter »meddelt efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringerne indebærer, at der vil kunne optages fingeraftryk og personfotografi til brug for identifikation og identitetskontrol af udlændinge, der ansøger om opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, eller søger om forlængelse heraf.

Til nr. 35

Det fremgår af § 40 h, stk. 1, at der til brug for identifikation og identitetskontrol optages fingeraftryk og personfotografi af en udlænding, som indgiver ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne, og som med rimelig grund mistænkes for at afgive urigtige oplysninger om sin identitet. Det er en betingelse, at mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at nå det formål, der er nævnt i 1. pkt., jf. dog stk. 2.

Det foreslås i § 40 h, stk. 1, at ændre »EU-reglerne,« til »EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringen indebærer, at det udelukkende er udlændinge omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, som vil være omfattet af § 40 h, stk. 1. Udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, vil således ikke være omfattet af § 40 h, stk. 1, men derimod af bestemmelsen i § 40 f, stk. 1, jf. herved den foreslåede ændring af § 40 f, stk. 1.

Til nr. 36

Udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, regulerer, hvornår en udlænding, der har søgt asyl, får udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen.

Det følger af § 42 a, stk. 3, nr. 1, 1. pkt., at § 42 a, stk. 1 og 2, ikke gælder, hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p.

Det fremgår af udlændingelovens § 6, at der efter ansøgning udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4 og 5.

Det foreslås i § 42 a, stk. 3, nr. 1, 1. pkt., at ændre »et registreringsbevis eller et opholdskort« til: »et registreringsbevis, et opholdskort eller en opholdstilladelse«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringen indebærer, at det af § 42 a, stk. 3, nr. 1, 1. pkt., vil komme til at fremgå, at der både kan udstedes registreringsbevis, opholdskort og opholdstilladelse efter § 6.

Til nr. 37

Det følger af udlændingelovens § 44, stk. 4, at der for genudstedelse af et opholdskort, der er udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, på grund af kortets bortkomst eller ødelæggelse eller udlændingens ønske om ændringer i kortets oplysninger, der kan henføres til den pågældendes egen beslutning eller handlemåde, opkræves et gebyr på 1.200 kr. Der opkræves ikke gebyr for udstedelse af opholdskort som følge af ændring af personnummer, udlændingenummer, personidentitet, opholdsgrundlag eller navneændring i forbindelse med indgåelse af ægteskab eller skilsmisse.

Det følger af udlændingelovens § 44, stk. 5, at beløbet i § 44, stk. 4, reguleres fra og med 2023 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent, dog afrundes det regulerede beløb til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr. I 2026-niveau udgør beløbet 1.375 kr., jf. tabel 6 i vejledning nr. xx af x. december 2025 om regulering pr. 1. januar 2026 af beløbssatser efter udlændingeloven m.v.

Det foreslås i § 44, stk. 4, 2. pkt., at der i samme situationer opkræves et gebyr på 1.375 kr. for genudstedelse af et opholdskort, der er udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter § 6, stk. 2.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget indebærer, at udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, vil skulle betale et gebyr på 1.315 kr. for genudstedelse af et opholdskort, når anmodningen om genudstedelse skyldes kortets bortkomst eller ødelæggelse eller udlændingens ønske om ændringer i kortets oplysninger, der kan henføres til den pågældendes egen beslutning eller handlemåde.

Beløbet vil fra og med 2027 skulle reguleres en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 44, stk. 5, 2. pkt.

Den gældende regel i § 44, stk. 4, 2. pkt., hvorefter der ikke opkræves gebyr, hvis anmodningen om genudstedelsen sker som følge af ændring af personnummer, udlændingenummer, personidentitet, opholdsgrundlag eller navneændring i forbindelse med indgåelse af ægteskab eller skilsmisse, videreføres uændret og vil derfor også omfatte udlændinge med opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Til nr. 38

Det fremgår af udlændingelovens § 44, stk. 5, at de beløb, der er angivet i stk. 3 og 4, reguleres fra og med 2023 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Det foreslås i § 44, stk. 5, 1. pkt., efter »stk. 3 og 4,« at indsætte »1. pkt.,« og efter 1. pkt. at indsætte som nyt punktum: »Det beløb, der er angivet i stk. 4, 2. pkt., reguleres fra og med 2027 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

Den foreslåede ændring af § 44, stk. 5, 1. pkt., er en konsekvensændring. Forslaget skal således ses i sammenhæng med forslaget om at indsætte et andet punktum i § 44, stk. 5.

Forslaget om efter § 44, stk. 5, 1. pkt., at indsætte et nyt punktum vil indebære, at beløbet, som er angivet i den foreslåede bestemmelse i § 44, stk. 4, 2. pkt., fra og med 2027 vil blive reguleret en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Den gældende regel om, at de regulerede beløb afrundes til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr., videreføres uændret og vil derfor også omfatte beløb, der angivet i den foreslåede bestemmelse i § 44, stk. 4, 2. pkt.

Til nr. 39

Det følger af udlændingelovens § 44 a, stk. 1, nr. 1, at bl.a. Styrelsen for International Rekruttering og Integration uden udlændingens samtykke videregiver oplysninger til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor en udlænding bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, om, at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2.

Det fremgår af udlændingelovens § 6, at der efter ansøgning udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4 og 5.

Det foreslås i § 44 a, stk. 1, nr. 1, at ændre »§ 6« til »§ 6, stk. 1« og efter »opholdstilladelse efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«.

Forslagene skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringerne er således en konsekvens af, at der fremadrettet vil blive udstedt registreringsbevis og opholdskort efter udlændingelovens § 6, stk. 1, og opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Til nr. 40

Det følger af udlændingelovens § 44 a, stk. 4, 1. pkt., at meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller § 9 q, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for

de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver bl.a. Styrelsen for International Rekruttering og Integration uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig.

Det fremgår af udlændingelovens § 6, at der efter ansøgning udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4 og 5.

Det foreslås i § 44 a, stk. 4, 1. pkt., at ændre »et registreringsbevis eller opholdskort« til »et registreringsbevis, et opholdskort eller en opholdstilladelse«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringen er således en konsekvens af, at der fremadrettet vil blive udstedt både registreringsbevis, opholdskort og opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6.

Til nr. 41

Det fremgår af udlændingelovens § 44 a, stk. 10, 1. pkt., at bl.a. Styrelsen for International Rekruttering og Integration med henblik på at kontrollere, at betingelserne for opholds- eller arbejdstilladelsen, registreringsbeviset eller opholdskortet, jf. § 6, overholdes, eller at en udlænding ikke arbejder eller opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, kan samkøre oplysninger fra egne registre med oplysninger fra Det Centrale Personregister, Bygnings- og Boligregistret og indkomstregisteret.

Det fremgår af udlændingelovens § 6, at der efter ansøgning udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4 og 5.

Det foreslås i § 44 a, stk. 10, 1. pkt., at ændre »§ 6« til »§ 6, stk. 1«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringen er således en konsekvens af, at der fremadrettet vil blive udstedt registreringsbevis og opholdskort efter udlændingelovens § 6, stk. 1, og opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Til nr. 42

Udlændingelovens § 46, stk. 2, oplister de typer af sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse i første instans.

Det foreslås i § 46, stk. 2, 1. pkt., efter »Afgørelser efter« at indsætte »§ 6, stk. 2-4,«, og efter »meddelt efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«.

Forslagene skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage. Forslagene skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede § 6, stk. 3, hvorefter en udlænding, der søger opholdstilladelse eller forlængelse af opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, skal betale et gebyr. Ligeledes skal forslagene ses i sammenhæng med den foreslåede § 6, stk. 4, hvorefter ansøgning om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, kun kan indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 2 b-3 a, 4 b eller EU-reglerne, jf. den foreslåede § 6, stk. 2.

Ændringerne indebærer, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans vil have kompetence til at behandle og træffe afgørelser efter de foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 2-4, samt afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Klage over de nævnte afgørelser vil kunne påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

Til nr. 43

Det fremgår af udlændingelovens § 46, stk. 2, 2. pkt., at afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Det fremgår af udlændingelovens § 6, at der efter ansøgning udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4 og 5.

Det foreslås i § 46, stk. 2, 2. pkt., at ændre »omfattet af EU-reglerne« til »omfattet af EU-reglerne, jf. § 6, stk. 1,«, og at ændre »§ 6,« til »§ 6, stk. 1,«.

Forslagene skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringerne er således en konsekvens af, at der fremadrettet vil blive udstedt registreringsbevis og opholdskort efter udlændingelovens § 6, stk. 1, og opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Til nr. 44

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 2, 1. og 2. pkt., at visse typer afgørelser træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans.

Det fremgår af udlændingelovens § 46, stk. 2, 3. pkt., at det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2 (langtidsvisum), i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. dog stk. 3.

Det foreslås i § 46, stk. 2, 3. pkt., efter »opholdstilladelse efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af udlændingelovens § 4 a, stk. 2, hvorefter der kan udstedes et langtidsvisum til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter den foreslåede § 6,

stk. 2, med henblik på at udlændingen kan indrejse i Danmark for at få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn.

Ændringen er således en konsekvens af, at der vil kunne udstedes langtidsvisum efter udlændingelovens § 4 a, stk. 2, til udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Til nr. 45

Det fremgår af § 46, stk. 5, at afgørelser efter § 9 h, stk. 12, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1 og 3.

Det foreslås i § 46, stk. 5, at ændre »§ 9 h, stk. 12« til »§ 9 h, stk. 13«.

Den foreslåede ændring af § 46, stk. 5, er en konsekvensændring. Forslaget skal således ses i sammenhæng med forslaget om at indsætte et nyt stykke 11 i § 9 h.

Til nr. 46

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., at Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q er bortfaldet, jf. §§ 17-18.

Det fremgår af § 46 a, stk. 2, nr. 2, at Udlændingenævnet kan behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.

Det fremgår af udlændingelovens § 6, at der efter ansøgning udstedes registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4 og 5.

Det foreslås i § 46 a, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., efter »meddelt efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«, og i § 46, stk. 2, nr. 2, at ændre »§ 6« til »§ 6, stk. 1,«.

Forslagene skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringerne er således en konsekvens af, at der fremadrettet vil blive udstedt registreringsbevis og opholdskort efter udlændingelovens § 6, stk. 1, og opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Til nr. 47

Det følger af § 9 h, stk. 7, 1. pkt., at en ansøgning om opholdstilladelse afvises, hvis der ikke er betalt gebyr, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr., det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, eller den udestående gebyrindbetaling skyldes, at gebyret er reguleret i perioden mellem indbetalingen og ansøgningens indgivelse.

Det følger af § 9 h, stk. 12, 1. pkt., at bl.a. en ansøgning om genoptagelse af en sag vedrørende en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration afvises, hvis ikke der er betalt gebyr.

Det følger af § 9 h, stk. 14, at betaler udlændingen eller virksomheden et beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales efter § 9 h, stk. 1, 3, 5, 8, 9 eller 10, tilbagebetales det overskydende beløb ikke, hvis dette beløb udgør 30 kr. eller derunder.

Det følger af udlændingelovens § 46 a, stk. 6, nr. 1, 1. pkt., at Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning, der er truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., og afgørelser efter § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 7, 1. pkt., § 9 h, stk. 12, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 9 h, stk. 14, § 11, stk. 11, § 27, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, stk. 1, 2 og 5-7, §§ 33 a og 33 b, § 40, stk. 12, § 42 a, stk. 7, 4. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e og § 53 b ikke kan påklages til Udlændingenævnet.

Det foreslås i § 46 a, stk. 6, nr. 1, 1. pkt., at ændre »§ 9 h, stk. 7, 1. pkt.« til »§ 9 h, stk. 7, 1. og 2. pkt.«, »§ 9 h, stk. 12, 1. pkt.« til »§ 9 h, stk. 13, 1. pkt.«, efter »jf. stk. 1,« at indsætte »og § 6, stk. 2,«, og at ændre »§ 9 h, stk. 14« til »§ 9 h, stk. 15«.

Forslagene skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90. Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede § 6, stk. 3, hvorefter en

udlænding, der søger opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, skal betale et gebyr.

Forslaget om at ændre »§ 9 h, stk. 7, 1. pkt.« til »§ 9 h, stk. 7, 1. og 2. pkt.« skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 7, 2. pkt., hvoraf det fremgår, at § 9 h, stk. 7, 1. pkt., skal gælde tilsvarende for en ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede § 6, stk. 2.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning efter den foreslåede § 9 h, stk. 7, 2. pkt., ikke vil kunne påklages til Udlændingenævnet.

Forslaget om efter »jf. stk. 1,« at indsætte »og § 6, stk. 2,« skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 11, 1. pkt., hvorefter indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag vedrørende en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, skal betinges af, at der er betalt et gebyr. Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer af § 9 h, stk. 12, 1. pkt., der bliver stk. 13, 1. pkt., hvorefter en sådan ansøgning vil blive afvist, hvis ikke der er betalt gebyr.

Den foreslåede ændring vil indebære, at afgørelser om afvisning efter § 9 h, stk. 12, 1. pkt., der bliver stk. 13, 1. pkt., på baggrund af manglende betaling af gebyr for indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse efter den foreslåede § 6, stk. 2, ikke vil kunne påklages til Udlændingenævnet.

Forslagene om at ændre § 9 h, stk. 12, 1. pkt., til § 9 h, stk. 13, 1. pkt., og at ændre § 9 h, stk. 14, til § 9 h, stk. 15, er konsekvensændringer. Forslagene skal således ses i sammenhæng med forslaget om at indsætte et nyt stykke 11 i § 9 h.

Til nr. 48

Det følger af udlændingelovens § 46 a, stk. 6, nr. 2, at Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-n, 9 p eller 9 q på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation ikke kan påklages.

Det er bl.a. en betingelse for at få opholdsret som udstationeret, at udlændingen kan dokumentere sin ret til ophold og arbejde i det land, hvori tjenesteyderen er etableret, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, stk. 3, nr. 4.

Det foreslås efter § 46 a, stk. 6, nr. 2, at indsætte som nyt nummer: »Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 6, stk. 2, på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation eller udlændingens ret til ophold og arbejde i det land, hvori tjenesteyderen er etableret.«

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Ændringen vil betyde, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter den foreslåede § 6, stk. 2, på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation eller udlændingens ret til ophold og arbejde i det land, hvori tjenesteyderen er etableret ikke vil kunne påklages.

Til nr. 49-50

Det fremgår af udlændingelovens § 47 b, stk. 1, at en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil afgive personfotografi, jf. §§ 12 a og 40 f. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Det følger af udlændingelovens § 47 b, stk. 2, at en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. §§ 12 a og 40 f. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil, hvis ansøgeren er under 6 år, eller hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Det foreslås i § 47 b, stk. 1, 1. pkt., efter »opholdstilladelse efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,« og i 3. pkt., efter »meddelt efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«.

Det foreslås i § 47 b, stk. 2, 1. pkt., efter »opholdstilladelse efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,« og i 3. pkt., efter »meddelt efter« at indsætte »§ 6, stk. 2,«.

Forslagene skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse i stedet for et opholdskort, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslagene vil indebære, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter § 47 b, stk. 1 og 2, vil kunne afvise en ansøgning om opholdstilladelse eller forlængelse af opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvis udlændingen ikke vil afgive personfotografi eller fingeraftryk, jf. §§ 12 a og 40 f.

Til nr. 51

Det følger af udlændingelovens § 52, stk. 1, at endelige administrative afgørelser efter § 46 inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kan kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på bl.a.: bortfald efter § 21 b, hvis udlændingen er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2 (§ 52, stk. 1, nr. 1, litra b), eller udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2 (§ 52, stk. 1, nr. 2) eller udvisning efter § 25 a af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2 (§ 52, stk. 1, nr. 3, litra b).

Bestemmelsen i § 52, stk. 1, omfatter således bl.a. unionsborgere og deres familiemedlemmer. Bestemmelsen gennemfører opholdsdirektivets artikel 31, stk. 1, hvorefter bl.a. unionsborgere og deres familiemedlemmer skal have adgang til domstolsprøvelse, når der træffes afgørelse begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Det foreslås i § 52, stk. 1, nr. 1, litra b, nr. 2, og nr. 3, litra b, at ændre »§ 2« til »§ 2, stk. 1 og 2«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 6, stk. 2, hvorefter en udstationeret tredjelandsstatsborger fremadrettet vil skulle søge om en opholdstilladelse, når udstationeringen har en varighed af mere end 90 dage.

Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med, at udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke vil være omfattet af § 52, stk. 1, da udlændinge omfattet af den foreslåede § 6, stk. 2, ikke er omfattet af opholdsdirektivet.

Til § 2

Til nr. 1

Det følger af § 9 a, stk. 2, nr. 1, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, at der efter ansøgning kan gives opholdstilladelse til en udlænding, der på baggrund af et pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen).

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for at være bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. En sådan dispensation kan gives både før og efter udrejsen af Danmark.

Det følger af § 9 h, stk. 1, nr. 14, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, skal betale et gebyr for indgivelse af ansøgning om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter § 17, stk. 3, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1 (greencardhavere).

Med § 1, nr. 2 og 23, i lov nr. 612 af 8. juni 2016 blev greencardordningen i § 9 a, stk. 2, nr. 1, og gebyrhjemlen i § 9 h, stk. 1, nr. 14, ophævet.

Det følger af § 2, stk. 5, i lov nr. 612 af 8. juni 2016, at § 1, nr. 23, om ophævelse af gebyrhjemlen i § 9 h, stk. 1, nr. 14, ikke finder anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens hidtil gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Greencardhavere betaler således fortsat et særskilt gebyr for at søge om dispensation for bortfald.

Det foreslås, at § 2, stk. 5, i lov nr. 612 af 8. juni 2016 ophæves.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i dag indregner omkostningerne til behandling af ansøgninger om dispensation for bortfald fra andre udlændinge end greencardhavere i de eksisterende gebyrsatser. Der betales således ikke i andre typer af sager et særskilt gebyr for at søge dispensation for bortfald.

Forslaget indebærer, at greencardhavere fremadrettet ikke vil skulle betale et særskilt gebyr for at søge om dispensation for bortfald. I stedet vil Styrelsen for International Rekruttering og Integrations omkostninger til behandlingen af ansøgninger om dispensation for bortfald fra greencardhavere fremadrettet indgå i erhvervsgebyret. Det svarer til, hvad der gælder for alle andre udlændinge, der søger om dispensation for bortfald, og som har opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, på baggrund af beskæftigelse.

Til § 3

Til nr. 1

Det gældende kapitel 8 i integrationsloven har overskriften »Integrationsråd og Det Nationale Integrationsråd«.

Det foreslås, at *overskriften* til kapitel 8 affattes således: »Kapitel 8 *Kommunale integrationsråd*«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at overskriften til kapitel 8 ændres, så den fremadrettet vil være rettet mod kommunale integrationsråd.

Ændringen foreslås som følge af, at det foreslås at ophæve integrationslovens §§ 43 og 44, som vedrører Det Nationale Integrationsråd.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Det Nationale Integrationsråd ikke længere vil fremgå af overskriften til kapitel 8, men at kommunerne fortsat har mulighed for at oprette kommunale integrationsråd.

Til nr. 2

Integrationslovens §§ 43 og 44 indeholder regler om nedsættelsen af repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd og Det Nationale Integrationsråd, herunder om rådets sammensætning og virke.

Efter den gældende § 43 nedsætter udlændinge- og integrationsministeren repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd. Herudover fremgår bl.a., at repræsentantskabets opgave er at vælge 5 medlemmer til Det Nationale Integrationsråd. Repræsentantskabets funktionsperiode følger den kommunale valgperiode.

Udlændinge- og integrationsministeren drager omsorg for sekretariatsbetjeningen af repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd, og ministeren fastsætter regler om valg af og forretningsorden for repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd.

Det følger endvidere af den gældende § 44, at udlændinge- og integrationsministeren nedsætter Det Nationale Integrationsråd, der består af 14 medlemmer. Rådets funktionsperiode følger den kommunale valgperiode.

Det Nationale Integrationsråd rådgiver udlændinge- og integrationsministeren om spørgsmål af betydning for flygtninge og indvandrere.

Udlændinge- og integrationsministeren drager omsorg for sekretariatsbetjeningen af Det Nationale Integrationsråd, og ministeren fastsætter regler om valg af og forretningsorden for Det Nationale Integrationsråd.

Det foreslås, at integrationslovens §§ 43 og 44 ophæves.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Det Nationale Integrationsråd nedlægges, og at integrationsloven fremover ikke indeholder bestemmelser om rådet og dets opgaver. Den foreslåede ændring vil endvidere indebære, at repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd nedlægges.

Det vil fortsat være muligt for kommunerne at oprette kommunale integrationsråd i medfør af integrationslovens § 42.

Til nr. 3

Det fremgår af § 58, stk. 5, at integrationsrådene tidligst den 1. juli 1999 afholder valg til repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd, som herefter afholder valg til Det Nationale Integrationsråd. Hvis der efter den 1. juli 1999 ikke er oprettet 14 integrationsråd, afholdes valget, når dette er tilfældet. Funktionsperioden for repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd og Det Nationale Integrationsråd følger herefter den kommunale valgperiode.

Det foreslås, at § 58, stk. 5, ophæves.

Den foreslåede ændring skal ses som konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 2, hvor det foreslås at nedlægge Det Nationale Integrationsråd og repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd.

Til § 4

Til nr. 1

Efter § 5 A, stk. 1, i lov om dansk indfødsret erhverver en tidligere dansk statsborger, der har fortabt sin danske indfødsret i medfør af den tidligere gældende § 7 i lov om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 422 af 7. juni 2004, og som opfylder betingelserne i stk. 2 og 3, dansk indfødsret ved inden den 1. juli 2026 over for Udlændinge- og Integrationsministeriet at afgive skriftlig erklæring herom.

Efter den dagældende indfødsretslovs § 7, nr. 1 og 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 422 af 7. juni 2004, fortabtes dansk statsborgerskab af den, som erhvervede fremmed statsborgerret efter ansøgning eller udtrykkeligt samtykke eller erhvervede fremmed statsborgerret ved at indtræde i offentlig tjeneste i et andet land. Endvidere fortabtes dansk statsborgerskab af ugift barn under 18 år, som blev fremmed statsborger derved, at en af dets forældre, som havde forældremyndigheden eller del i denne, erhvervede fremmedstatsborgerret på en måde som angivet under nr. 1 og 2, medmindre den anden af barnets forældre vedblev at være dansk og ligeledes havde del i forældremyndigheden, jf. § 7, nr. 3.

Den dagældende bestemmelse blev ophævet ved lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret) med virkning fra den 1. september 2015.

Det foreslås i § 5 A, stk. 1, i lov om dansk indfødsret at ændre »1. juli 2026« til: »1. juli 2031«.

Forslaget vil indebære, at erklæringsadgangen for tidligere danske statsborgere, der har fortabt dansk indfødsret i medfør af den tidligere gældende indfødsretslovs § 7, forlænges med 5 år til udløb den 1. juli 2031.

Der foreslås ikke ændringer til erklæringsordningen i øvrigt, der forudsættes administreret som hidtil.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2026, jf. dog *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 3 træder i kraft den 1. juni 2026.

Forslaget vil medføre, at Det Nationale Integrationsråd ophører pr. 1. juni 2026, hvor rådets funktionsperiode udløber. Forslaget vil desuden medføre, at repræsentantskabet for Det Nationale Integrationsråd ophører samme dato.

Det foreslås i *stk. 3*, at den foreslåede § 1, nr. 4, ikke skal finde anvendelse for udlændinge, der inden den 1. juli 2026 har påbegyndt arbejdsperioden i Danmark. For disse udlændinge skal de hidtil gældende regler finde anvendelse.

Det vil bero på en konkret og individuel vurdering, om en udlænding har påbegyndt arbejdsperioden i Danmark inden den 1. juli 2026. Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan til brug for deres vurdering bl.a. slå op i RUT-registret for at fastlægge startdatoen for udlændingens arbejdsperiode.

Til § 6

Det fremgår af udlændingelovens § 66, at udlændingeloven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Efter § 68 i integrationsloven gælder loven ikke for Færøerne og Grønland.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, der vedrører lovens territoriale gyldighedsområde, betyder, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovens §§ 1, 2 og 4 ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger, og at de enkelte lovelementer i §§ 1, 2 og 4 kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

De foreslåede ændringer i lovens § 3 gælder ikke for Færøerne og Grønland og kan ikke sættes i kraft for Færøerne eller Grønland.